

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

4. KVĚTNA 2008

Z obsahu:

Hlas nejvyššího pastýře
Z vystoupení Svatého otce
během jeho pastorační
návštěvy ve Spojených
státech amerických
- strana 2 -

**Sloužila chudým
z lásky ke Kristu**
Svatá Luisa de Marillac
(1591-1660)
- strana 4 -

**Divy kolem mariánské
svatyně v italském
Crescentinu**
- strana 6 -

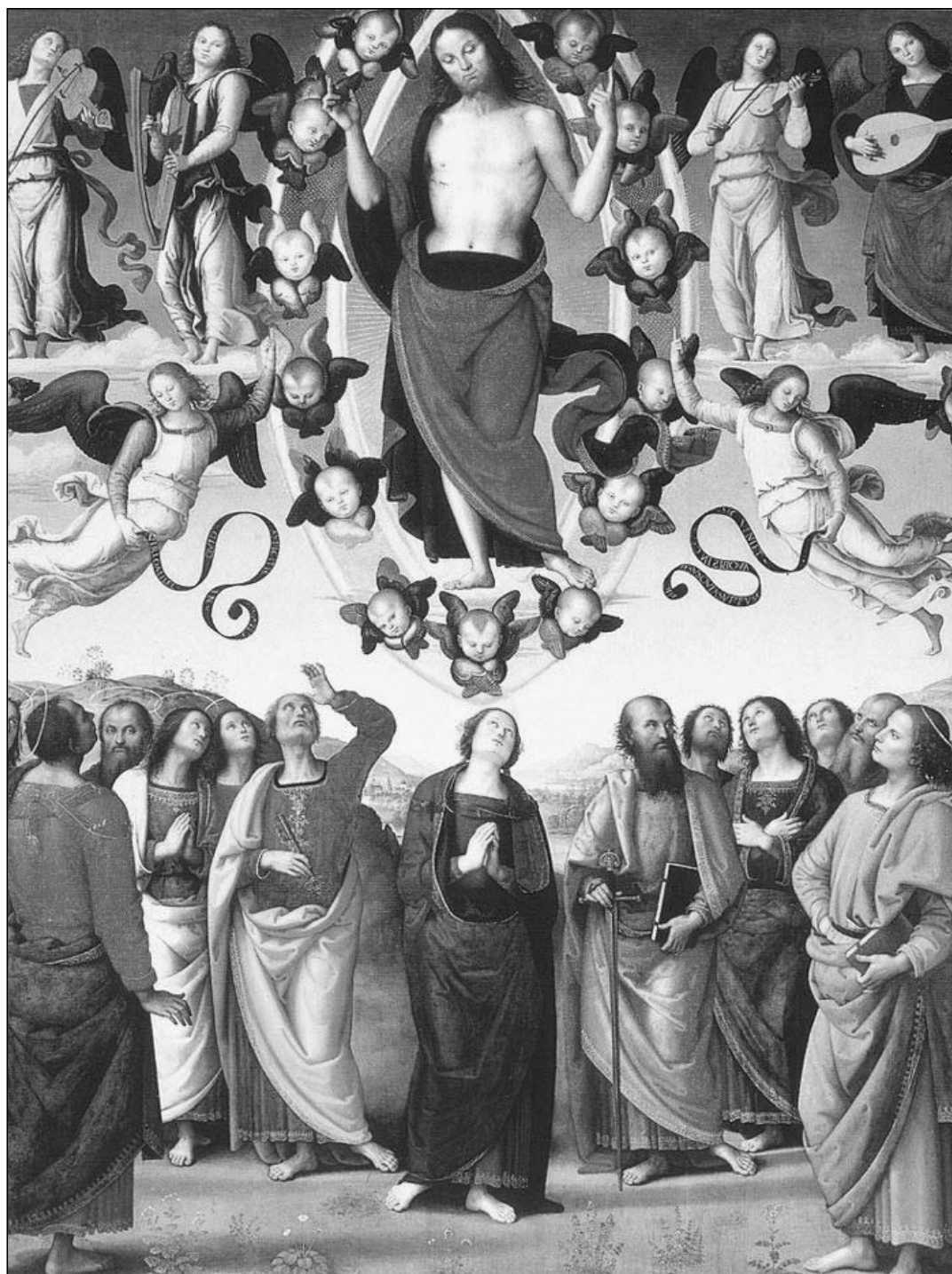
**„Vedle rodného domu
je i Církev moje vlast“**
Bernhard Springer
- strana 7 -

Zapsán v Boží dlani
Christof Gaspari
- strana 8 -

**Arcibiskup Rahho -
mučedník a apoštol míru**
- strana 9 -

Kristovo nanebevstoupení
Josef Grabmeier
- strana 10 -

148 let po Darwinovi
Viola Eschenbach
- strana 11 -

Pietro Perugino (1446-1523): Nanebevstoupení Ježíšovo, Lyon r. 1498

„Je nezbytné důsledně žít podle víry“
(Benedikt XVI. v promluvě k americkým biskupům)

„Jste povoláni, abyste dnes do této úrodné půdy, živené z tak četných a rozmanitých pramenů, zasévali semeno evangelia. To mě přivádí k otázce, jak nejlépe může biskup naplňovat toto poslání ‚učinit všechno nové v Kristu, naší naději‘? Jak může přivádět svůj lid na ‚setkání s živým Bohem, pramenem oné naděje, která přetváří život a o které mluví evangelium‘ (srov. Spe salvi, 4)? Snad potřebuje především strhnout některé bariéry, které brání takovému setkání. I když je pravda, že tato země se vyznačuje opravdovým náboženským duchem, způsob, jakým někteří lidé připouštějí, aby víra ovlivňovala jejich chování, může nicméně poznamenat skrytý vliv sekularismu. Je snad sluchitelné v neděli v kostele vyznávat naši víru a pak v průběhu celého týdne podporovat provádění činnosti nebo lékařských procedur, které jsou v rozporu s takovou vírou? Je snad přípustné, aby praktikující katolíci ignorovali nebo vykořisťovali lidi chudé a vytlačené na okraj společnosti, podporovali sexuální chování, které je v rozporu s katolickou mravní naukou, nebo zastávali postoje, které odporují právu na život každé lidské bytosti od jejího početí až do přirozené smrti? Je třeba se postavit proti každé tendenci, která by chtěla pokládat náboženství pouze za soukromou záležitost. Pouze tehdy, když víra prostupuje všechny aspekty života, stávají se křesťané opravdu otevření pro proměňující sílu evangelia.“

Nástrahy vypělé společnosti

„Uvnitř bohaté společnosti stává se další překážkou setkání s živým Bohem povážlivý vliv materialismu, který může snadno soustřeďovat pozornost na ‚stokrát více‘, slíbené Bohem

Hlas nejvyššího pastýře

Z vystoupení Svatého otce během jeho pastorační návštěvy ve Spojených státech amerických

v tomto životě, na úkor života věčného, který slibuje pro budoucí čas (Mk 10,30). Lidé potřebují, aby se jim připomínal poslední smysl života. Potřebují poznávat, že v jejich nitru je

hluboká žízeň po Bohu. Potřebují, aby měli příležitost dosáhnout studnice jeho nekonečné lásky. Je snadné být upoután na takřka neomezené možnosti, které nám nabízí věda a techni-

Editorial

Naše lidská existence se dělí na dvě naprosto nesouměrné, ale neoddelitelné části: pozemský život, který trvá, jak říká Žalmista „sedmdesát, v lepším případě osmdesát let“, a pak život, který ve všech případech „trvá“ bez konce, ať už se jeho pozemská časná část čítá na minuty nebo na léta. Jakkoliv ona druhá část naší existence je s onou první vlastně nesrovnatelná, o její podobě se zcela a bezvýhradně rozhoduje v oné první části, to znamená, že celým smyslem našeho lidského života je usilovat o to, aby ta část našeho života, která pak už nikdy neskončí ani se nezmění, byla opravdu šťastná. Čekají nás totiž jen dvě možné, a to zcela protichůdné alternativy: nekonečné štěstí a blaženost u Boha, nebo nekonečné neštěstí bez něho. Vyhnout se oběma těmito eventualitám je naprosto vyloučené. Skutečnost, že existuje nebe a peklo jako jediné dvě možné alternativy naší nesmrtelnosti, ke kterým nutně a nevyhnutelně směřujeme, by měla patřit k nejzákladnějším znalostem a trvalému povědomí každého člověka. Přesvědčení o této nezvratné skutečnosti může totiž rozhodujícím způsobem ovlivnit náš život. Jestliže ji ztrácíme ze zřetele, podobáme se poutníku, který putuje, a neví kam, anebo řidiči, který jede a jede, ale o svém cíli nemá potuchy, a dokon-

ce se řítí vpřed se zavázanýma očima.

Hluboká a fundovaná rozjímání o věčné blaženosti v nebi a nekonečném neštěstí v pekle patřila kdysi k základním tématům ignaciánských exercicií a mohu z osobní zkušenosti dosvědčit, že tato rozjímání patřila k nejpůsobivějším. Dnes takové úvahy a kázání takřka neuslyšíte, a přece právě nezvratná skutečnost nebe a pekla dává základní smysl vtělení, smrti a zmrtvýchvstání Božího Syna, který svou nesmírnou pouť od Otce k nám podstoupil nejen proto, aby nás vytrhl z moci pekla a smrti, ale hlavně proto, aby nás přivedl k Otci, tedy do místa věčné a nekonečné blaženosti. Abychom toho dosáhli, dal nám k dispozici svou církev a nesmírné poklady svátostného života. Nebe se pro nás musí stát cílem, který nesmíme minout. Zatím jsou v nebi dvě lidská těla: tělo Ježíše Krista, Božího Syna, a tělo Panny Marie, jeho Matky. Z toho je zřejmé, jak nerozlučně jsou Syn a Matka spojeni v díle spásy: vstoupili i se svým tělem do nebe, aby nám připravili místo. Podstatnou část této přípravy však vykonali spolu již zde na zemi, kde snášeli a sdíleli s námi náš stav, abychom my mohli s nimi sdílet jejich stav, který jim i všem lidem připravil Otec.

Pokračování na str. 13

ka; je snadné dopustit se omylu a domnívat se, že můžeme svým vlastním úsilím dosáhnout uspokojení nehlubších potřeb. To je iluze. Bez Boha, který nám dává to, čeho sami dosáhnout nemůžeme (srov. Spe salvi, 31), jsou naše životy nakonec prázdné. Lidé potřebují, aby je někdo ustavičně volal k prohlubování vztahů s tím, který přišel, abychom měli život v hojnosti (srov. Jan 10,10). Cílem každé naší pastorační a katechetické aktivity, předmětem našeho hlásání, samým středem naší svátostné služby musí být pomoc lidem, aby upevnili a živili právě takový životní vztah ke ‚Kristu Ježíši, naší naději‘ (1 Tim 1,1).

Ve společnosti, která příkládá velkou hodnotu osobní svobodě a autonomii, je snadné ztrácet ze zřetele naši závislost na druhých, stejně tak i odpovědnost, kterou máme vůči nim. Toto zdůrazňování individualismu ovlivnilo dokonce i Církev (srov. Spe salvi, 13–15) a dalo tak vznik formám zbožnosti, které často zdůrazňují náš soukromý vztah k Bohu, a to na úkor povolání být členy vykoupeného společenství. Protože Bůh od počátku viděl, že není dobře člověku samotnému (Gn 2,18), byli jsme stvořeni jako bytosti společenské, které nacházejí své naplnění jen v lásce k Bohu a k bližnímu. Chceme-li skutečně upřít pohled na něho, pramen naší radosti, musíme tak činit jako údy Božího lidu (srov. Spe salvi, 14). A pokud by se zdálo, že to znamená jít proti dnešní kultuře, byl by to prostě další důkaz, jak nezbytné je obnovit tuto kulturu evangelizací.“

Odpovědnost za budoucí generace

„Děti mají právo vyrůstat ve zdravém chápání sexuality a té role, jakou sehrává právě v lidských vztazích. Ony by měly být uchráněny před dnes tak převažujícími degradujícími a vulgárními projevy manipulace sexualitou;

Pokračování na str. 12

Dar jednoty

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Otče, ať jsou jedno jako my.

Jsi opět s Pánem ve Večeřadle. Ježíš se však tentokrát neobrací k tobě, ale ke svému Otci. Jsi svědkem jeho velekněžské modlitby, která je součástí slavení první nekrvavé mešní oběti. Poděkuj mu za jeho pozvání a pros Ducha Svatého, abys nezůstával pouhým svědkem, ale stal ses spoluúčastníkem této liturgie.

Sleduj usebraně Ježíšovu modlitbu. Prosí o to, co mu nejvíce leží na srdci, a to je **Otcova sláva**, neboť i když prosí o své oslavení, nemyslí přítom na sebe, ale na Otce. Má však přítom na mysli i tebe. Boží sláva se totiž projevuje v tom, že **Bůh dává lidem sám sebe**. V tom spočívá zásadní

rozdíl mezi jeho slávou a slávou, po které tak touží člověk: zatímco člověk dychtíci po slávě je zaměřen jen na sebe a je připraven uspokojit svou nenasytnou touhu i na úkor pravdy a na úkor těch druhých, sláva Boha Otce spočívá v dobrotě, s jakou sdílí a rozdává sám sebe. Lidská sláva se sytí sobectvím, Boží sláva je nezištnou a nejtěšnější láskou.

Boží vůle a Boží sláva splývají v jedno: přes všechno úsilí Odpůrce a přes tragickou vzpouru lidské svobody uskutečňuje Otec o to velkodušněji svůj velkolepý odvěký zámer. Kdo jiný než tento Král slávy dokáže i prohru proměnit v nejvyšší triumf! Z čím hlubší propasti tě opět pozvedá, tím výrazněji se projevuje jeho sláva.

Skoľ se s úctou před obdivuhodnou skutečností, kterou ti Ježíš zjevuje svou pokornou modlitbou k Otci: On sám, Bůh a nejvyšší Pán, *skrze něhož všechno je stvořeno*, se zcela bezvýhradně vzdal vlastní vůle. Využil vznešeného tajemství vnitřního Božího života a stal se živoucím obrazem jedinečného způsobu, jak oslavovat Boha: jedná nikoliv podle vůle své, ale podle vůle svého Otce. V tom je Synova sláva, o kterou prosí a kterou měl dříve, než byl svět. Otec od věčnosti rozhodl, že oslaví svého Syna tím, že ho vystaví neuvěřitelnému ponížení, bolesti a smrti na kříži, aby se ještě slavněji uskutečnil Boží plán.

Sláva Otce a Syna se tedy týká přímo tebe. Ježíš přišel, aby ti ji osobně zjevil a ukázal ti cestu k ní. Přišel ti z vůle Otce v lidské podobě ukázat svou královskou cestu ke slávě: *stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži*, a vrací ti tak ztracený život věčný.

Život věčný je v tom, když poznáš Otce. Znamená to ovšem mnohem víc než rozumem pochopit a uchovat v paměti. Poznávat Boha znamená zakoušet Boha, prožívat jeho společenství v jeho životě. To se tedy netýká pouze rozumu, ale celé bytosti. Už

zde na zemi máš směřovat k onomu cílovému stavu, ve kterém budeš patřit na Boha tváří v tvář a On bude sdílet s tebou svou blaženost v nekonečné radosti a dobrotě.

Uvěřit a poznávat Boha znamená také prožívat skutečnost, že jedině On je pravý Bůh. Tato úchvatná skutečnost tě uschopňuje, aby ses definitivně odvrátil od všech ostatních bohů, kteří by chtěli zaujmout místo

v tvém srdci. Žádný z těchto nepravých bohů ti nemůže nabídnout stále rostoucí věčný podíl na nekonečné plnosti života. Žádný z nich tě nemůže sytit zkušeností prožitku, který nikdy nezevšední ani se nikdy nevyčerpá. Zatímco falešní bohové tě zotročují a vysávají, tvůj Otec ti dopravá blažené vědomí nejvyšší možné důstojnosti, jaké se ti může dostat: důstojnosti svobodného Božího dítěte, které je povoláno, aby žilo z Boha a v Bohu.

Tím, že přijímáš Ježíšova slova, oslavuješ Otce i Syna a stáváš se součástí jeho slávy. Umožňuješ a dovoluješ mu, aby i na tobě splnil Otcovu vůli a *zjevil ti jeho jméno*. Proto ve své modlitbě prosí i za tebe, neboť jsi tím nejdražším, co mu Otec svěříl.

Připoj se celým srdcem a celou svou vroucností k Ježíšově modlitbě. Pros spolu s ním, aby tě Otec *zachoval ve svém jménu*, ve své Boží rodině, v tom důvěrném, něžném a nenahraditelném vztahu Tatínka a jeho dítěte. Pros ho, aby všechny jeho děti, které nesou jeho jméno, **byly už nyní ve světě jedno, jako On a Otec jsou jedno**.

O jedno pros Hospodina a jen o jedno usiluj: abys v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budeš, abys patřil na Hospodinovu vlídnost a zkoumal jeho vůli.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 27

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 1,12-14

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom delku sobotní cesty. A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. čtení - 1 Petr 4,13-16

Milovaní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

Evangelium - Jan 17,1-11a

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdaril ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěříl, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal, a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno moje je tvoje a všechno tvoje je moje. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Vypráví se, že Napoleon jednou ve chvíli odpočinku naslouchal skupině kulturně kvalifikovaných osob, které diskutovaly o otázkách filozofie, politiky a vědy, a s nadšením vyzvedaly osvícenství, které prý vneslo do společnosti filantropický cit. Císař jim naslouchal, ale byl stále více netrpělivý a znavený všemi těmito řečmi. Nakonec je přerušil a řekl: „To je všechno pěkné a dobré, ale nikdy to nevytvoří šedou sestru.“ Tak se totiž nazývaly Dcery lásky, které založil svatý Vincenc z Pauly a Luisa Marillacová a které byly již více než jedno století ve Francii velice známé a ctěné pro své dílo lásky ve prospěch těch nejchudších a neubohějších ve společnosti, která se honosila svým titulem osvícením světlem rozumu.

V polovině 17. století, když již šedé sestry působily více než deset let a mírnily tolik utrpení a zachraňovaly ubohé lidské životy, žil v Paříži v klidu a v pohodě anglický filozof Thomas Hobbes.

Od něho pochází v jeho díle Leviatan (1651) filozofické pojednání o státním absolutismu. Všechno mělo být podrobeno státu, i náboženská autorita. Absolutní stát s absolutní mocí nad jednotlivými individui byl podle něho nutný proto, aby se předešlo nevyhnutelné nevraživosti mezi lidmi a dychtěním po vlastních právech. Slavné je jeho rčení: *Homo homini lupus* – člověk je člověku vlkem – je připraven kvůli vlastním právům na přežití zničit jiného člověka.

Šedé sestry, protože věděly, že stát není všechno, byly skutečnými anděly a mírnily bolest v každém koutě, kam státní autorita nikdy nevstoupila, protože ani nevěděla o lidských potřebách a nouzi. V tomto svém důležitém a společensky užitečném a skutečně osvíceném díle šly ve stopách svých zakladatelů sv. Vincence a sestry Luisy Marillacové. Tyto dvě významné postavy svou aktivní svatos-

Sloužila chudým z lásky ke Kristu

Svatá Luisa de Marillac (1591–1660)

tí osvitily i významné francouzské osobnosti, jako byli Pascal, Descartes, Richelieu a Mazzarin, Molière, Corneille, Bossuet, Berulle, sv. Jan Eudes a další.

Anonym (okolo r. 1830):
Sv. Luisa de Marillac

Svatá Luisa pracovala po boku svatého Vincence více než třicet let na stejném úkolu: ukázat potřebným a strádajícím lidem milosrdnou tvář dobrého Boha, zvláště těm nejopuštěnějším, a byla přitom vedena jen velkou láskou k Ježíši Kristu.

Nezdařené manželství

Luisa Marillacová se narodila v roce 1591. Neměla pokojné dětství ani mládí. Otec patřil k nejvýznamnějším francouzským rodinám. O matce nevíme nic. Byla tedy dítětem, kterou jen otec pečlivě vychovával a které zajišťoval potřebnou rentu, aby měla zajištěnou existenci. Byla velmi inteligentní a chytrá. První stu-

dium absolvovala v konventu dominikánek v Poissy. Zalíbila se jí zde usebranost, zbožnost a vysoká kulturnost prostředí. Ale náklady byly pro ni asi příliš vysoké. Musela tedy odejít a byla svěřena do péče schopné učitelky, která ji vyučovala a učila ženským pracem.

V 11 letech zemřel její otec, což ještě více zkomplikovalo postavení sirotka. Rodina macechy a ostatní příbuzní se nijak zvlášť nestarali o její osud.

Vyrůstala jako velmi zbožné dítě a záhy se zasvětila Pánu. V 18 letech se připravovala na vstup do kláštera. Ale odradili ji od tohoto záměru vzhledem k nevalnému zdraví. Jestliže se nemohla stát sestrou, bylo třeba ji provdat. Byl to sňatek, který ona sama nechtěla a který sledoval jen zájmy příbuzných.

Bylo to v roce 1613 a Luisa měla 22 let. Manžel se jmenoval Le Gras a neměl šlechtický titul. Brzy se jim narodil syn. Luisa vedla zbožný život, navštěvovala duchovní osobnosti v okruhu madame Acarie a pečovala přitom o svého syna s nevalným zdravím. Zatím se všechno zdálo snadné. Ale Luisu trápilo, že nemohla vstoupit do kláštera, a výčitky za domnělé hříchy. Ocitla se v duchovní krizi. Měla dobrou intelektuální průpravu a dobrý křesťanský život. Ale manželství se pro ni nestalo místem spokojenosti, nýbrž zdrojem těžkostí a úzkostí. Hledala tedy útěchu v askezi, v pokoře, v sebezáporu. Někdy také v přehnané míře. Její vztah k synovi označují někteří autoři za neurotický. Byla v duchovní krizi, která ji hluboce zraňovala.

Měla také možnost potkat se s významnými světci: biskupem Františkem Saleským a zvláště sv. Vincencem z Pauly. Setkání s ním mělo prozřetelnostní a rozhodující vliv na její život.

VINCENC HOVOŘÍ O LUISE

Bylo to nedlouho po smrti Luisy. Svatý Vincenc o ní řekl před jejími Dcerami:

„Ona se vznesla k Bohu... Paní Le Gras měla dar ve všem dobrořečit Pánu... Byla to duše ve všem čistá: v mládí, v manželství, ve vdovství... Vaše Matka měla dobrý základ vnitřního života, který řídil její inteligenci takovým způsobem, že jí nesloužila k ničemu jinému než pro Boha a její vůle byla zcela odána lásce k němu.“

Jeho doporučení Luisy: „Buďte veselá, milostivá paní, a připravená chtít všechno to, co chce Bůh. A protože jeho přání je, abychom se udržovali vždy ve svaté radosti jeho lásky, zůstaňme v této radosti a budme s ní nerozlučně spojeni...“

Když mluvil o její zázračné aktivitě, kterou vykonávala i při nevalném zdraví, řekl: „Když vezmu paní Grasovou v přirozeném řádu věcí, musím ji pokládat již několik let za mrtvou: když ji vidím, řekli bychom, že vstalo z hrobu její křehké tělo a její bledá tvář. Ale Bůh ví, jakou sílu ducha má v sobě.“

Když Vincenc dobře poznal Luisu, psával jí listy, aby ji podporil a dodal jí odvahy: „Prosím Boží dobrotu, aby Vás provázela, aby byla Vaší útěchou na dlouhé cestě, stínem proti žáru slunce, přístřeším v dešti a chladnu, lůžkem, když jste unavena, silou v práci..., aby Vás přivedla k dobrému zdraví a k dobrým dílům.“

S humorem jí vyčítá přílišnou náklonnost k jejímu synu: „Náš Pán udělal jistě dobře, že si Vás nevzal za svou matku, když nedokážete najít Boží vůli, jak ji žádá ve Vašich mateřských starostech o Vašeho syna... Uctívejte proto klid svaté Panny v podobné situaci.“

Rok 1623 byl pro život Luisy velice důležitý. Byl to rok, kdy měla vizi. Napsala o ní: „Pochopila jsem, že přijde čas, kdy budu schopna složit sliby chudoby, čistoty a poslušnosti, a to spolu s dalšími osobami. **Pochopila jsem, že by to mělo být na místě určeném pro pomoc bližním, ale nechápala jsem, jak by se to mohlo uskutečnit...**“ Dostala znamení, aby měla trpělivost a mohla tak uskutečnit svůj sen stát se řeholnicí.

Luisa pochopila toto poselství a ihned začala prožívat vnitřní pokoj, i když musela setrvat po boku svého manžela až do jeho smrti. Manžel totiž onemocněl a Luisa se o něho starala s velkou pečlivostí a něžností po další dva roky až do jeho smrti v roce 1626. Později mluvila o manželově smrti jako o velké milosti od Pána.

Setkání se svatým Vincencem z Pauly

Bylo to jistě řízení Prozřetelosti, která nepřenechává náhodě uskutečňování svých záměrů, že se potkala se sv. Vincencem (kterého viděla již v roce 1623, aniž chápala, o jak významnou osobu se jedná).

K setkání došlo v roce 1624 během posledních let manželovy nemoci. Jí bylo 33, jemu 43 a byl již tehdy velice známý po celé Francii, kde jednal s vládou, ministry a významnými osobnostmi. Byla to dvojice, která vykonala mnoho pro Boží království a která byla nerozlučně spojena a ožívána zcela zjevně nesmírnou láskou k Pánu Ježíši. Luisa se měla stát pro Vincence opravdovou společnicí v sociální a charitativní činnosti.

Vincenc z Pauly byl Luise blízký velkou diskretností, ale také moudrostí a duchovní něžností, vnášel jas do její duše a posiloval ji v lásce k Bohu a ke každému z lidí, takže jí pomáhal překonávat její moralismus, pochybnosti a nepřiměřené vzpomínky na vlastní chyby.

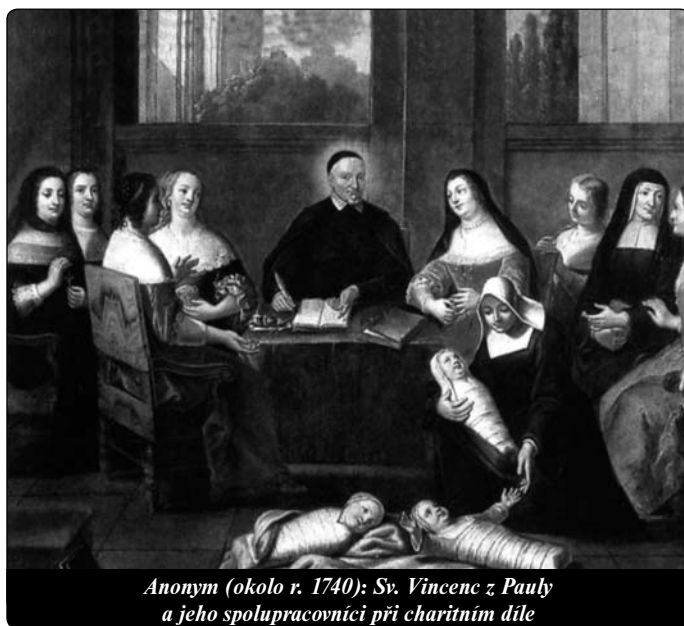
Vyzýval ji vždy k veselosti, prostotě a pokoře, ustavičně

jí připomínal důležitost „svaté lhostejnosti“ k tomu, co Bůh od ní chce. Sama tak najde cestu a poslání, které jí Bůh určil. Také Bůh má svůj čas k tomu, aby jednal a dal nám pochopit svůj záměr. Nežil snad Kristus třicet let ve skrytu Nazareta, než za-

čal své poslání? Také Luisa má a musí čekat.

Mezitím stále lépe poznávala dílo a metodu, jak Vincenc pečoval o chudé. A stal se zázrak. Přišel právě v den, kdy Luisa poznala svůj úkol, nebo lépe řečeno – své poslání v Církvi.

Anonym (okolo r. 1740): Sv. Vincenc z Pauly a jeho spolupracovníci při charitativním díle

Luisa Marillacová, dcera neznámé matky, sirotek od svých 11 let, mladá žena z účelového sňatku, matka syna s velkými problémy..., měla se stát „matkou chudých“. Díky Bohu a sv. Vincenci, kterého ji poslal, prodělala velkou transformaci. Přirozeně řekla Vincenci o své intuici. To bylo to, na co čekal. Řekl jí: „Samozřejmě, že souhlasím, má drahá slečno. Proč bych neměl souhlasit, když vám Pán dal tak svatý pocit?... Můžete být vždy krásným stromem života, který přináší plody lásky!“ A tak tomu skutečně bude po celý její další život, který prožije ve službách tolika chudým, které potká a kterým pomůže.

Velkým jejím dílem bylo založení Dcer lásky v roce 1633. Je to řeholní institut, který řídila spolu s Vincencem 27 let až do své smrti v roce 1660.

Byla to úplná revoluce v Církvi (opustit dosavadní konvence, a to dokonce u žen), protože na mnoha místech přetrvávala stará myšlenková schémata a organizační klíše. Vincenc a Luisa žádali ode všech to, co jen mohli dát, od králů, od šlechticů, od dam francouzské společnosti, od boháčů a měšťanů. Od sester kongregace požadovali, aby byly „služebnicemi chudých“, tak jako kdyby to byli urození lidé. Ale to všechno žádala Luisa slovy: „Ve jménu Božím, sestry, buďte velmi laskavé a sladké ke svým chudým. Buďte si vědomy, že jsou to vaši páni...“ A tito chudí byli ti nejopuštěnější, nejzanedbanější bezdomovci, mentálně postižení, trestanci, nalezené děti, váleční invalidé a jiné kategorie silně sociálně poznamenaných lidí.

Byla to péče plná lásky, kterou nemohla vymyslet žádná ideologie ani filozofie, ale byla vedena jedinečně láskou k Bohu. Byla to činnost, kterou *šedé sestry* – jak o nich snil Napoleon – vykonávaly a stále vykonávají z lásky k Bohu.

Z *Maria Auxiliatrice* 3/2008
přeložil-lš

Divy kolem mariánské svatyně v italském Crescentinu

Na troskách starého římského palatia vznikla malá, ale velmi pěkná svatyně *Madonna del Palazzo*. Je to asi 1,5 km od středověkého zámku Verrua Savoia. Zázračnou sochu Panny Marie sem přinesl sv. Eusebius z Vercelli, biskup a mučedník, a daroval ji Placidě, ženě s císařskou krví, kterou vyhnal Ju-

Zázračná soška Panny Marie v italském Crescentinu

lián Apostata, protože nechtěla zradit katolickou víru a stát se ariánkou. Sochu Panny Marie umístila v jedné místnosti paláce a brzy se k ní začali scházet místní křesťané. Protože socha byla uctívána v paláci, dostala jméno *Madonna del Palazzo*.

Později byla umístěna v malé hezké kapli. Když do kraje vtrhly barbarské hordy, zbořily římskou pevnost, ale ušetřily sochu Panny Marie a její kapli. Po celou dobu temných zmatků střežili obyvatelé malou mariánskou svatyni.

V roce 1525 po bitvě Františka I. a Karla V., římského císaře a španělského krále, vtrhli do kraje luteránští lancknechti, kteří obsadili zámek ve Verrua Savoia a chtěli kostelík a sochu Panny Marie zničit a spálit. Ale při prvním pokusu o úder sekerou tento nástroj s velkou ránou

praskl. Vojáci ze strachu uprchli a socha zmizela.

Nedaleko kostelíka byl pramen pitné vody, který ještě dnes poskytuje občerstvení a potěšení okolní krajině. Hluchoněmá dívka, která velice vroucně milovala Pána, chodila k tomuto prameni každý den napájet své malé stádo. Jednou náhle spatřila Paní zářící jako slunce, která ji pozdravila a s nekonečnou sladkostí jí poručila: „Jdi k faráři a řekni, že v pramenu, kam chodíš napájet své stádo, se nachází zázračná socha.“

Dívka náhle získala řeč i sluch a běžela oznámit poselství faráři a obyvatelům Crescentina. S velkou slavností a za početné účasti lidu byla socha vyzvednuta a umístěna na své staré místo v kapli.

Pověst o malé svatyni rostla den ze dne. Velké zástupy přicházely k nohám Matky Boží a skládaly zde své spory a nesvornosti. Nápis na velkém kameni dokumentuje, jak po třech staletích sporů a bojů o územní hranici mezi Verruou a Crescentinem podali si sousedé nakonec ruce a natrvalo se smířili.

Protože poutníků stále přibývalo, kostelík nestačil pojmout

Mariánská svatyně v italském Crescentinu

Dobová kresba zachycující posunování zvonice, vpravo podobizna zedníka Crescentina Serra, který posun naplánoval a uskutečnil

všechny příchozí. Obyvatelé tedy rozhodli, že ho rozšíří, a postavili přitom u kostelíka pěknou zvonici. Ale za několik let bylo třeba kostel znovu rozšířit a v tom mu překážela zvonice. Bylo jim líto ji zbořit a vznikl

nápad přesunout ji tak, jak stojí. Ale kdo to dokáže?

Tím odvážným byl místní stavební mistr, velmi zkušený zedník Crescentino Serra, který přesun připravil. Na 26. března 1776 bylo stanoveno datum k smělému podniku. Serra jistý si svou prací, aby rozptýlil všechny pochybnosti a strach diváků, poručil svému dvanáctiletému synu, aby šel na zvonici a slavnostně vyzváněl během obdivuhodného transportu. A výsledek zcela splnil očekávání. Zvonice, poslušná všech pokynů, posouvala se krůček za krůčkem na své nové stanoviště na základech asi 3,5 m od původního místa.

Když se to dověděl Viktor Amedeo II., svěřil Serrovi úkol přemístit starou věž ve Via Dora Grossa v Turíně. Z různých důvodů však k uskutečnění již nedošlo.

*Z Maria Ausiliatrice 3/2008
přeložil -lš-*

O CO JDE VE VÍŘE

13letý chlapec Logan dokázal během dvou minut v křesťanském rozhlase v Hustonu vysvětlit, o co se vlastně jedná ve víře. Chlapec líčil pastorovi svou velkou bolest: musel pochovat tělátko, které zemřelo krátce po narození: „Mluvil jsem s Bohem, a ptal jsem se ho, proč to muselo být. Bylo tak krásné!“ Bůh mu odpověděl: „Logane, můj Syn byl také krásný, ale jeho smrt měla určitý smysl.“ Logan z toho vyvodil závěr: „Mně bylo drahé tělátko, a Bohu byl drahý jeho Syn.“ Pak dal posluchačům tuto radu: „Když vám zemře někdo, koho jste měli rádi, myslíte na to, že Bůh také dal svého Syna. On vám porozumí.“

ZÁVAŽNOST MEDJUGORJE

Podle vyjádření kardinála Vinka Puljiče je Medjugorje fenomén, který přesahuje kompetenci chorvatské biskupské konference. Ta čeká na rozhodnutí Říma, co má v této záležitosti dále podnikat. Zatím vykonává nezbytný pastorační doprovod, o kterém rozhodla již dříve.

Kath-net

„Pastýřský list“
svatého Evžena Mazenoda

Svatý Evžen Mazenod napsal v postní době r. 1860 pastýřský list, který ani dnes neztratil nic na své aktuálnosti. Stojí za to připomenout si některé úryvky:

Jak je možné oddělovat naši lásku k Ježíši Kristu od lásky, kterou dlužíme Církvi?... Církev je cena Krve Kristovy a předmět jeho nekonečné lásky k lidem. Miloval Církev více než svůj vlastní život. Pro něho má stejnou cenu jako Bůh Otec. On ji totiž miloval již od věčnosti tak nesmírně, že za ni vydal svého vlastního Syna. „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna“ (Jan 3,16).

Také Duch Svatý, kterého nám božský Spasitel slíbil, se s Církví spojil, aby se od ní již nikdy neodloučil, aby byl jako její duše, aby ji inspiroval, osvětloval, vedl a podporoval a vykonával v ní velké Boží skutky (srov. Sk 2,11). Všichni ti, kteří jsou údy Církve, žijí v duchovním domě Božím, nebo lépe řečeno – jsou sami tímto mohutným chrámem, do kterého musí vstoupit celý vesmír a jehož všechny kameny jsou živé. Bůh sám vybudoval tento chrám božským cementem.

Nyní se vás ptáme, milí bratři: Jestliže tato Nevěsta Kristova, kterou nám všem dal za Matku, rodina Božího Syna, jeho svatý chrám, jeho pozemské město a obraz nebeského města, jeho říše, jeho stádo, jeho společenství, které založil, předmět jeho působení a předmět jeho zalíbení zde na zemi, není předmětem naší dětinné lásky, neznamená to, že nechceme milovat ani Jeho? Neznamená to, že neuznáváme plány jeho milosrdenství, jeho právo na lásku a jeho moc? Neznamená to, že ho neuznáváme za Spasitele, za Vykupitele lidstva, za Vítěze nad peklem a smrtí a za nejvyššího Pána, kterému byly předány všechny národy země jako dědictví?

Svatý Evžen Mazenod vyjádřil výmluvně těmito řádky závažnou věc, že totiž není možné milovat

„Vedle rodného domu je i Církev moje vlast“

Ježíše Krista, jestliže nemilujeme také jeho Církev. *Všichni ti, kteří jsou údy Církve, žijí v duchovním Božím Domě, nebo lépe řečeno, jsou sami tímto Domem. Církev je náš domov, naše vlast.*

Církev je má vlast: Hymnus na Církev

Jeden kněz řekl u příležitosti svého zlatého kněžského jubilea: *Vedle otcovského domu je Církev moje vlast. Ona je můj domov, ve kterém jsem vždy žil.* Tato věta zní jako hymnus na Církev. Takové „hymny na Církev“ jsou v naší době řídké. Dnešní „hymny“ se vyznačují spíše kritickým odstupem, nezájmem a odmítáním, opatrným zjišťováním, dokonce i kritikou a útoky, i když po smrti Jana Pavla II. volba Benedikta XVI. mohla v té věci něco změnit: slovo Církev dostává opět o něco lepší zvuk.

V minulém století v roce 1924 složila Gertruda von Le Fort svůj slavný hymnus na Církev. Vystihla v něm více méně i nálady naší doby, když v závěru nechala mluvit samotnou Církev:

*Vím, že mi nadáváte,
že se na mě zlobíte.*

Pak však Církev hned pokračuje:

*Vím, že mě ve tmě nahmatáváte,
že slyšíte můj hlas
a cítíte jeho ohlas ve svém srdci.*

Kdo trochu vidí do nitra Církve, ten pak slyší, co Gertruda nechává Církev pronášet k lidem:

*Chci vaše srdce zaměřit k svobodě,
vy otroci svého rozumu!
Ty, kteří planou, chci přijmout,
nepohrdám těmi, kteří strádají!
Chci dát za pravdu těm, kteří milují
i tvář i tvář zničení:
Chci je posadit na trůn věčné-
ho života,*

*chci je vyzvednout nad všechnu
spravedlnost:*

*chci je přinést až k Božímu
milosrdenství.*

Podstatou poslání Církve je obrátit lidská srdce ke svobodě, těm, kteří nezištně milují, dávat jistotu, že taková láska má smysl, pozvedat lidi k věčnému životu a zajistit jim triumf Božího milosrdenství.

Abychom mohli pět hymny na Církev, musíme pronikat pod povrch k hlubšímu smyslu. Církev zde na zemi se bude vždy vyznačovat napětím a rozdělením, nepokojem a zklamáními. V Církvi tvoří společenství lidé, a kde jsou lidé, tam se projevují jejich slabosti. Církev je „rodina“, a v každé rodině jsou občas těžkosti, ale nakonec je Církev jako celek náš duchovní rodný dům, který nám poskytuje bezpečí a možnost rozvoje.

Církev je Boží dar, který není vytvořen lidmi. Působí především hluboce v nitru to, co často není na povrchu ani poznat. Působí spásu lidí přes všechny jejich slabosti a všechna selhání, protože Bůh jí řekl své nezvratné ano. Bůh vložil do

Církve svého Ducha, který se nedá uhasit ani zadržet. V nejhorších dobách Církve působil Bůh v lidech nejvýrazněji a nezadržitelně. Uvnitř Církve působí Duch ve slovu, ve svátostech a ve svatosti lidí, kteří působí často skrytě.

Tak je třeba se dívat na Církev, abychom mohli vystupovat jako ti, kteří mohou brát i dávat, přijímat i rozdávat, trpět i milovat. V ní probouzí Duch a Ježíšova láska „mrtvé údy“ opět k životu (srov. Ez 37). Církev hlásá slovo, které i dnes hýbe lidmi a osvobozuje je, Církev přináší světlo tam, kde vládne temnota, přináší Boha tam, kde by jinak byl jen svět. *Na počátku bylo Slovo a nikoliv pot, na konci nebude propaganda, nýbrž opět Slovo,* píše Gottfried Benn. Za tuto Církev Božího slova a svátostí děkujeme Církvi, oslavujeme ji a opěvujeme ji v hymnech a písních. Ona je pro spásu lidí nenahraditelná.

Milovat Církev, žít v ní, snášet s ní radost i bolest, být si vědom, že žije z Božího Ducha a Ježíšovy lásky, působit v ní skrze milost a spolupracovat na spásu světa, cítit s ní může ten, kdo se na ni dívá Božíma očima. A ten také může říkat: „Vedle rodného domu je Církev moje vlast.“

Z-sks-8/2008 přeložil-lš-

HODINY MALÉ ANIČKY

3. února se v Rakousku narodilo děvčátko, které trpělo trisomií 13. chromozomu. Již na začátku těhotenství chtěli lékaři život dítěte ukončit. Rodiče však jejich nabídku rozhodně odmítli. Následovaly týdny poznamenané nadějí a nejistotou. Lékaři nevěděli, zda umře již v matčině lůně, nebo přežije svůj porod a zemře pak po několika hodinách nebo dnech života. Dítě vyrůstalo v lůně jako těžce postižené, ale současně vroucně milované svými rodiči, kteří plně respektovali jeho lidskou důstojnost. Dítě se narodilo 3. února a trpělo potížemi dechu. Byl připraven kněz, aby novorozeně ihned pokřtil. Rodiče cítili, že se rozhodli správně, a strávili se svým dítětem 25 hodin jeho života. Malá Anička zemřela pokřtěná 5. února hodinu po půlnoci.

Dědeček pro ni sám zhotovil rakvičku a otec v kruhu svých blízkých ve své náručí odnesl zesnulou ke hrobu. Rodiče se těší, až ji jednou vezmou do své náruče v radosti, kterou jim nikdo neodejme.

Kath-net

Rakouský tisk 4. března uveřejnil tuto zprávu: 36letá žena otěhotněla se svým druhem. Poslali ji do nemocnice na vyšetření. Tam nezjistili chorobu do sud nenarozeného dítěte. Tento chlapec má dnes již šest let a trpí meningomyelokélou (MMC). Je to defekt páteře, způsobený netěsností obratlů. Chlapec patří mezi těžce postižené.

Nejvyšší rakouský soud přiznal nyní rodičům nárok na plnou úhradu „nákladů vzniklých postižením“. Částka byla odhadnuta na 200 000 € pro první čtyři roky života. Nárok platí pro celý zbytek života postiženého. Jako zdůvodnění uvádí Die Presse: „Kdyby byla MMC rozpoznána, museli by rodiče být o tom informováni. A z tehdejšího pohledu by dali těhotenství přerušit – což by mohli udělat...“

Jinými slovy: rodiče mají právo na usmrcení nenarozeného dítěte. A protože jim nemocnice tento „nárok“ zamlčela, musí nyní platit škodu vzniklou jeho narozením. Nechte to, milí čtenáři, na sebe zapůsobit: Člověk jako hmotná škoda – tak zní oficiální rozsudek rakouského Nejvyššího soudu.

Proč o tom píšu tak podrobně? Protože to směřuje k samému jádru tématu: rozhodnutí Nejvyššího soudu je vyjádřením zvrácenosti, která se zmocnila dnešní společnosti: člověku se upírá jeho jedinečná cena. Nyní můžeme namítnout: první čtyři roky života mají cenu 200 000 €. Ale právě to je ten skandál. Ta suma je splatná jen proto, že dítě žije. Kdyby bylo včas usmrceno, žádný by se tohoto v Božích očích jedinečného a láskyhodného tvora nezastal.

A co si ten chlapec pomyslí, až se doví o tomto rozsudku? Inteligentní je dostatečně. Myslíte si, že si řekne: „No výborně, ročně dostanu 50 000!“ Nenapadnou ho spíše jiné myšlenky? – „Mám to tu černé na bílém: Můj život je přítěž. Vlastně jsem měl být utracen.“

Zapsán v Boží dlani

Čeho se můžeme dočkat v Evropské unii: společnost, která se řídí vyúčtováním nákladů a výnosů, je ochotna zničit člověka.

Rozsudek Nejvyššího soudu zjevuje zvrácenost, kterou se řídí dnešní společnost. Přes všechny řečičky o lidských právech odpirá tento výrok člověku bezpodmínečné právo na život a jeho nedocenitelnost. Člověk je redukován na kalkulaci: náklady – výnos.

Něco podobného se ovšem skrývá také za sloganem „dítě na přání“. Zní to jakoby dobře: dítě má být žádoucí. Jenže protože jsme si opatřili prostředky, že můžeme dítěti dovolit, aby přišlo na svět, nebo také nedovolit, mění se tento slogan na heslo: Dítě jenom tehdy, když odpovídá přání, tedy když se vejde do představ rodičů. Ti rozhodují, zda dítě, kdy dítě, jaké dítě. Dnes už také rozhodují, jakého má být pohlaví, a brzy k tomu zřejmě přistoupí další kritéria. Zdalipak k tomu přibude u budoucích generací také vědomí: Jsem jedinečný, milovaný takový, jaký jsem, jsem Boží dar rodičům a celému lidstvu?

Takovou představu dnes vůbec nepodporují ani jiná pravidla

hry příznačná pro dnešní dobu. Myslím na hospodářské myšlení v dnešním uspořádání světa, kde se cení prospěch a zisk. Vyplatí se zaměstnávat tohoto člověka, když nám klesly výnosy? Vykonstruované výpočty hodnotí každou činnost. Ve vzdálené centrále podniku se určují cíle vyjádřené v číslech. Zaostřená tužka je připravena, aby škrtila tisíce pracovních míst, aby celé podniky přemístila ze dne na den z jedné země do druhé. Může jednotlivec vůbec pocítit, že svým povoláním, pro které se dlouho připravoval, představuje nějaký přínos pro společné dílo? Nestává se odhozeným spolupracovníkem?

Závažné jsou i důsledky jiného principu: konkurence. Má se prosadit inteligentnější, rychlejší, silnější, to nás pohání vpřed, to je dobré pro všechny. Tak nás to učí dogmatický evolucionismus. To však také vede k tomu, že celé životní oblasti se stávají závodistěm v boji o přežití. A toto myšlení působí na vedoucí síly, to prokázaly průzkumy již před dvace-

ti lety. To, co bude následovat, je silné soustředění na „já“ a sebestředné zaměření na úspěch a prospěch... („Etos a náboženství vedoucích pracovníků“).

Dodejme například, že já něčeho dosáhnu, ale vývoj již pokročil a je třeba nastoupit nový zápas o hospodářský úspěch, což bychom mohli označit jako boj o přežití – otevření celosvětového zápolení, kde všechno spolu souvisí. Když se v USA zhroutlí trh s nemovitostmi, všechny banky zaznamenávají miliardové ztráty, je třeba přískrtit kohoutky a žebrat o finanční injekce, které platíme my všichni...

Bezradně přihlíží obyčejný malý člověk všemu tomu dění ve zcela nepřehledné mašinérii, ve které se cítí jako nepatrné kolečko v anonymním podniku. To všechno je velmi špatná půda pro růst pocitu vlastní důstojnosti.

Tak je dáno všanc i samotné lidské soužití. To je poslední bod, o kterém bych se chtěl zmínit: na místo manželství nastoupila „partnerství“. Jaké je jejich předznamenání? Že se dají dohromady dva, kteří v sobě našli zalíbení. To je výborné, řekne si někdo. Jenže tato partnerství žijí zcela jasně pouze z toho, že zájmy těch dvou se právě shodují, že ještě trvá zalíbení jednoho v tom druhém. To zdaleka není koncept schopný přetrvávat krizi, jak je obecně známo. Proto se také tato partnerství velice snadno rozpadají, jak rovněž dokládají výzkumy. Místo celoživotního manželského partnera nastupuje odhazovací – výměnný partner.

Žijeme v odhazovací společnosti. Ta sleduje jen princip užítkovosti. A to se rozšířilo i do oblasti mezilidských vztahů. Proto známe dnes nejen v Evropě odhozené děti, odhozené partnery, odhozené spolupracovníky, v některých zemích díky eutanazii i odhozené rodiče.

V tomto duchovním prostředí tedy žijeme my křesťané a stojíme před alternativou, dát se strh-

NIKDO NEPŘÍSAHAL NA BIBLI

Nová socialistická menšinová vláda ve Španělsku skládala svou přísahu. Použit náboženský symbol jako základ pro svou přísahu je ve Španělsku dobrovolné. Tentokrát kromě Koránu, který použil jeden muslim, žádný náboženský symbol použit nebyl.

Socialisté mají v poslanecké sněmovně 169 z 350 křesel. Konzervativní strana má 153 křesel. Katolíků je ve Španělsku asi 90 %, ale pravidelně navštěvuje bohoslužby jen 30 %.

KONVERZE MUSLIMŮ VE FRANCII

Podle francouzského listu Le Monde dochází ve Francii ročně ke katolickému křtu u 150–200 muslimů. Mnoho z nich jsou děti ze smíšených manželství. Situace katolíků pocházejících z muslimského prostředí je ovšem konfliktní. Jejich okolí jim vyčítá zradu vlastní kultury. Často je nutno konverzi udržovat v tajnosti. Počet konvertitů ke katolictví však není větší než počet těch, kteří přestupují k islámu. Podle listu La Croix přestupuje k islámu ve Francii ročně asi 3600 lidí.

nout touto kulturou smrti, nebo plavat proti ní. Ostatně před touto alternativou stojí celé lidstvo odedávna, i když dnes obzvláště zřetelně: Kladu před tebe život a smrt, požehnání a prokletí. Zvol život, abys byl živ ty i tvoji potomci. Miluj Pána, svého Boha a drž se ho pevně, neboť on je tvůj život (Dt 30,19f). Na to upozornil Hospodin svůj lid již před tisíciletími.

Rozhodnutí mezi životem a smrtí je tedy rozhodnutí buďto pro Boha, který je jediným garantem života, nebo proti němu. A to konkrétně: milovat Boha v osobním vztahu, tzn. ve vztahu lásky. Jeho nabídka je od počátku jasná: „I když žena může zapomenout na své milované dítě, já na tebe nezapomenou. Hle, zapsal jsem si tě na svou dlaň,“ řekl Hospodin ústy proroka (Iz 49,15).

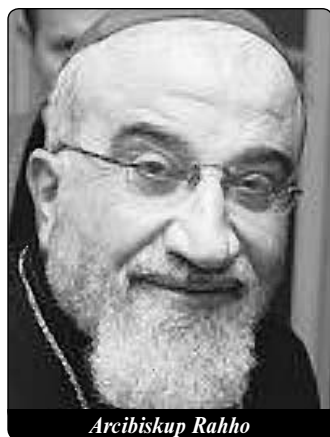
A dále: „Ty jsi mě prozkoumal a znáš mě. Ať už sedím, nebo stojím, víš o mně. Zdaleka znáš mé myšlenky. Ať už jdu, nebo odpočívám, je ti to známo. Jsi seznámen se všemi mými cestami. Sotva mám slovo na jazyku, ty už je, Pane, znáš. Obklopuješ mě ze všech stran a kladeš na mě svou ruku,“ praví Žalmista s uspokojením.

Z těchto zaslíbení není vyňat žádný člověk. V nich je ten nehlubší základ pro drahocennost jednoho každého z nás. To, co schází, je víra, že tato slova byla řečena i pro tebe, abys věřil ve svou drahou cenu, i když mnoho tvých životních zkušeností zdánlivě mluví proti. Není to náš hlavní problém: že v hloubi duše pochybujeme o Boží lásce? Obyčejně pod heslem: „Ano, jistě, ale...“ Víme, o čem mluvíme.

„Smířte se s Bohem!“ (2 Kor 5,20), vyzývá nás svatý Pavel. Ano, otevřeme své oči, abychom viděli vlastní hodnotu i krásu a drahocennost našich bližních. Pak budeme žít a plni úžasu objevovat obdivuhodné Boží působení uprostřed temnot našich dnů.

Vision 2000 - 2/2008

Rozhořčení bylo velké. Politikové a církevní činitelé z celého světa byli pobouřeni smrtí chaldejského arcibiskupa z Mossulu. Paulos Faraj Rahho, který byl koncem února unesen, byl po dvou týdnech nalezen mrtvý. Organizace spojených národů odsoudila smrt „muže, který

Arcibiskup Rahho

celý svůj život věnoval mezináboženskému porozumění a míru v Iráku“, prohlásil vyslanec OSN v Iráku. Policejní mluvčí v severovýchodním městě Mossulu řekl zpravodajské agentuře: „Aswat al Irak nebyl zavražděn svými únosci. Byl již nejméně tři dny mrtev, když byla jeho mrtvola nalezena ve čtvrtek v Mossulu.“ Na internetových stránkách stanice „Ischat TV“ v pátek stálo: „Únosci vyvíjeli na arcibiskupa nátlak a chtěli ho přinutit, aby zapřel svou víru.“ Ten však vytrvale odmítal a po týdně v zajetí zemřel. „Mučednictví arcibiskupa Rahho by mělo přispět k plnému smíření v Iráku,“ doufá apoštolský vizitátor pro chaldejské křesťany v Evropě. Philip Najim řekl ve vatikánském rozhlasu: „Doufám, že tentokrát se pohne svědomí mezinárodního společenství a podnikne něco pro Irák. Doufám, že skončí krvavá lázeň a lidé přestanou ve velkých zástupech opouštět zemi, protože hledají mír a normální život. To, co se zde děje, není příklad ani pro demokracii, ani pro svobodný svět. Je to jako přírodní katastrofa namířená proti lidem, proti iráckému národu a proti celému Iráku.“

Arcibiskup Rahho - mučedník a apoštol míru

Rahho byl pochován v křesťanském sídle Karamles v blízkosti Mossulu. Zde je pochován také jeho sekretář P. Eageheed, kterého zastřelili teroristé 3. června 2007 během mše svaté. Biskup z Arbilu Rabban al Qas vyprávěl Rádiu Vatikán o četných projevech soustrasti z celé oblasti: „Mnoho muslimů a Arabů, nejen křesťanů..., mnoho lidí mi řeklo: - Tento biskup nebyl jen biskupem katolíků. Byl synem města Mossulu. Dveře jeho biskupského sídla byly otevřeny pro všechny. Terorismus nemůže ukončit naše přátelství. Jsme spojeni, abychom chránili křesťany před teroristy.“ Benedikt XVI. sloužil v papežské domácí kapli zádušní mši za zesnulého arcibiskupa.

Únos a smrt chaldejského arcibiskupa jsou podle vyjádření Společnosti pro ohrožené náro-

dy „jasným poselstvím arabsko-islámských teroristických skupin křesťanům v Iráku, kteří obývají nížinu Ninive u Mossulu, aby tuto zemi navždy opustili. Tato oblast je hlavním sídlem křesťansko-asyrských chaldejců, které zatím chránili pešmergští bojovníci ze sousedního Kurdistanu.“ „Únosci požadovali 2,5 mil. dolarů výkupného a jejich poselství, které šířili v oblasti, podtrhovalo absurdní požadavek vyhnání všech křesťanů z této oblasti,“ řekl Kamal Sido, vyslanec společnosti pro Blízký východ. Měli pomáhat islámsko-arabským teroristům při opatrování zbraní a ukrývat je ve svých kostelích. Byly zde otevřené hrozby: jestliže nedodá katolická chaldejská církev k dispozici sebevražedné atentátníky, musí křesťané oblast opustit.

Podle Der Fels 4/2008

EVROPSKÁ RADA JAKO RADA SMRTI

Evropská rada schválila ve středu 16. dubna rezoluci, ve které se přiznává každé ženě právo na potrat. Je to naprosto scestné rozhodnutí, které šlape po právu na život těm nejslabším a nejbezbrannějším. Poslanci Evropské rady tak prokázali naprostou ignoranci. Kdo jednou přijal Konvenci o lidských právech z roku 1948, nemůže učinit tato práva předmětem dalšího hlasování. Takový je názor německých křesťanských právníků. Tato rezoluce je nehlubší možný bod v dějinách této instituce.

DÍTĚ JAKO TREST?

Barack Obama pobouřil americké křesťany. Ve svém projevu prohlásil, že se stará o mravní výchovu svých dcer, protože by byl velmi nerad, aby v případě, že se dopustí nějaké chyby, byly potrestány dítětem. „Křesťanská obranná koalice“ prohlásila, že tato slova jsou políčkem do tváře všem mladým ženám, které přivedly na svět dítě.

PŘÍČINA POHLAVNÍCH NEMOCÍ

Průzkum u 838 dospívajících dívek v USA prokázal, že každá čtvrtá trpí pohlavní chorobou. Souvisí to s počtem sexuálních partnerů. Každá druhá z nakažených měla tři nebo více partnerů. Z těch, které měly jen jednoho, postihla nemoc jen 20 %. Průzkum si všiml jen čtyř nejrozšířenějších chorob. Počet nakažených může být tedy ještě mnohem vyšší. Pohlavní nemoci jsou nebezpečné tím, že vyvolávají neplodnost a mohou způsobit rakovinu.

Kath-net

Kristovo nanebevstoupení

Kdyby stání na nohou záviselo jen na nás, spadli bychom při prvním vánku. (...) Důvěřujme vždy v Boží dobrotu, a tak vždy zakusíme, jak dobrý je Pán.

(...) začni a vyznej se s pokorou a sklíčeností před Bohem z toho, na co ses rozpomněl, a svěť to sladkému milosrdenství Toho, který podporává ty, kteří padají, (...) on je pozvedá tak rychle a tak sladce, že si ani nevšimnou, že padli a byli pozdvíženi, protože Boží ruka zvedá rychleji, než si to stačí uvědomit.

V přemíře vášni a nedobrých příhod ať nám pomáhá blahá naděje v Jeho nevýčerpatelné milosrdenství: pospěšme s důvěrou k stolicí milosrdenství, kde On se starostlivou úzkostí otce nás očekává v každé chvíli; a i když jsme si před Ním vědomi své neschopnosti splatit dluh, nepochybujeme o odpuštění, které bylo slavnostně proneseno nad našimi chybami. Položme na ně náhrobní kámen, tak jako ho zde položil Pán.

Při svých každodenních nevěrnostech se pokoř, pokoř se, pokoř se vždy. Když tě Pán uvidí skloněného až k zemi, podá ti ruku a postará se sám, aby tě přitáhl až k sobě.

Byla to nekonečná Boží moudrost, která vložila do našich rukou prostředky, abychom mohli zkrášlit svou duši, i když ji zdeformujeme hříchem. Stačí, aby duše byla ochotna spolupracovat s Boží milostí, a její krása může dosáhnout takového lesku, nádhera a půvabu, aby mohla k sobě přitahovat láskou a úžasem nejen zrak andělů, ale samotného Boha, a to podle svědectví samotného Písma: „Král, tj. Bůh, se zamiloval do tvé krásy.“

On (Ježíš) mě stále miluje a tiskne mě k sobě stále více. Zapomněl na mé hříchy a dalo by se říct, že si vzpomíná jen na své milosrdenství.

Cítím stále více velkou potřebu odevzdat se s plnou důvěrou Božímu milosrdenství a složit v Boha svou jedinou naději.

Buď učenlivý k podnětům milosti a naslouchej vnuknutím a jeho nabídkám. Nestyď se za Krista a jeho nauku.

Podle 30giorni 2/3 2008

Ježíšovým odchodem k Otci končí Ježíšův pozemský život. Je to triumfální odchod a intronizace toho, který po ukřižování dosáhl třetího dne rozhodujícího vítězství nad „knížetem tohoto světa“, nad otroctvím hříchu a smrti. Lukášův pasivní tvar: „byl vyzdvížen“ není jistě náhodný. Ježíšovo aktivní „vystoupení z hrobu vlastní božskou silou je tak zřetelnější než pasivní vyzdvížení Otcem, který tak přijímá a potvrzuje oběť svého Syna na kříži jako dokonané univerzální dílo smíření.“

Tak je to vidět zvláště na byzantských zobrazeních nanebevstoupení v prvních stáletích, která znázorňují, jak ho z mraků natažená ruka Otce přitahuje k sobě. Ježíšovo nanebevstoupení není tedy jeho samovolný vstup do nebe, nýbrž je to triumf trojjediného Boha.

V síle požehnání

Ve třech posledních větách Lukášova evangelia se objevuje slovo „benedicere“, což překládáme jako projev „žehnání“ nebo projev „chvály“ – dobrořečení: „Zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich...“ Pán opouští své učedníky, přičemž jim žehná. A oni odcházejí do chrámu, aby na jeho požehnání odpověděli *dobrořečením* Církve shromážděné v chrámě. Čas Církve se otevírá požehnáním: v konci je obsažen nový začátek. Tak jako v knize Genesis začínají dějiny požehnáním stvoření, které bude samostatně růst a přinášet plody, tak začne Církev v síle požehnání odcházejícího Pána působit ve svědectví apoštolů: „V jeho jménu bude hlášáno pokání..., aby jim byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Tentýž tvůrčí Duch, který vdechl tvorstvu jeho samo-

statnost, bude podle zaslíbení uschopňovat také Církev k samostatnému svědectví.“

Zachránění v novém stvoření

Evangelista Lukáš zdůrazňuje důsledně tělesnost Zmrtvýchvstalého. Vtělené slovo neodkládá tělesnost jako šat, aby jako „čistý duch“ vystoupilo do božských sfér. Nikoliv, vrací se ke Otci jako pravý Bůh a pravý člověk. V něm vstupuje naše lidství do nitra samého Boha. On je „prvorozený z nového stvoření“. On přetvořil a přenesl naši lidskou přirozenost do Boží věčnosti. Naše nejhlubší kořeny se již nacházejí ve své nebeské vlasti v lůně Nejsvětější Trojice.

Pro tuto konečnou pravdu o našem bytí nám chce Duch moudrosti a zjevení osvitit zrak, abychom pochopili, k jaké naději jsme povoláni, jaké bohatství a sláva je dědictvím darovaným svatým a jak udivují-

ci a jak obrovská je jeho moc a síla, která se projevuje na nás věřících. Tak nám to představuje list k Efezanům ve druhém čtení.

Křesťanská naděje na nebe není díky Kristovu nanebevstoupení žádná vágní představa o „onom světě“, nýbrž je to životně konkrétní a fundované zaslíbení. Tam, kde je důvěra v toto nebeské zaslíbení dostatečně silná, tam je také připravenost odvážit se pro Pána a pro Církev skutečně všeho a dát za ně třeba i vlastní život. „Svědky“ ve vlastním a zcela srozumitelném smyslu byli od počátku a jsou dodnes „krvaví svědkové“, mučedníci. Přímluvná modlitba „zástupů svědků“ vyprošuje každému z nás milost, abychom pozvedli „zrak svého srdce“ k nemírné plnosti, kterou nám Kristus svým vítězným vstupem do nebeské slávy definitivně otevřel.

Directorium spirituale Řezno

„Evoluční teorie je již dávno dokázána.“ „Žádný opravdový vědec dnes nepochybuje o Darwinových výrociích.“ „V celé vědě není nic tak pevně doloženo jako univerzální dění biologické revoluce.“

Takové a podobné titulky se objevují na stránkách různých novin. Pokud se, milý čtenáři, domníváš, že noviny publikují jen samozřejmosti, které nikdy nepřestaly platit, a že Darwinova teorie je zcela nepochybná, pak už není třeba, abys dále četl. Pro tebe platí: Tak jak Darwin předložil svůj scénář o vzniku živočišných druhů, tak to musí opravdu být. Kdo to nechce uznávat, nestojí na půdě vědy, nýbrž náboženského fundamentalismu, ze kterého nevede žádný most k rozumnému chápání vzniku života.

Existuje snad přece něco jiného než bílé a černé?

Kámen úrazu pro výše uvedená tvrzení, která se periodicky objevují s drzou vehemencí „absolutní pravdy“ a pozvedají tuto teorii na skálopevné dogma, je v USA stále populárnější teorie „inteligentního plánu“, kterou podporují vědci z oboru biologie, chemie, geologie a fyziky a která je ustavičně dále rozvíjena. Její základní výpověď zní: Něco tak komplexního, jako je život na zemi, nemohlo vzniknout náhodou a musí být „inteligent designem“, tedy inteligentně, rozumně navrženo a „naplánoováno“. Současná evoluční biologie interpretuje určitým vývojově historickým způsobem některá fakta, jako jsou fosilní nálezy, ale tato fakta je možno vysvětlit také zcela odlišným způsobem. „Inteligentní plán“ zahrnuje ve zcela jiném vysvětlovacím konceptu různé vědecké obory a postupuje interdisciplinárně.

„Kameny úrazu“ darwinismu

Nejdůležitější teze přitom zní: Komplikované struktury všeho živého vyžadují inteligent-

148 let po Darwinovi

V roce 1859 zveřejnil Darwin své dílo „O vzniku druhů“. Co je nového na téma: Vznik života – náhoda, nebo plán?

ni stavební plán. Aby podepřela své argumenty, pokouší se tato teorie jiným a uspokojivým způsobem interpretovat ta bolavá místa darwinismu, která moderní evoluční biologie stále vysvětlit nedokáže.

1. Známy problém „přechodných článků“. Podle Darwinovy vývojové teorie musí existovat velmi vysoký počet spojovacích článků mezi jednotlivými druhy. Ačkoliv byly dosud nalezeny celé tuny fosilií a v nich 250 000 různých druhů, žádné opravdové přechodné formy dosud neexistují, ačkoliv podle Darwina je třeba předpokládat jejich značný počet.

2. Existence „neredukovatelných komplexností“. Pod tímto pojmem rozumíme komplexní souhrn jednotlivých stavebních prvků složených v jeden celek, které jsou funkční právě a pouze v tomto jediném celku. Například živý organismus je složen z neuvěřitelného množství různých systémů, které fungují jenom tehdy, když určité kroky v tomto systému probíhají současně a nikoliv následně během nějakého požadovaného vývoje. Výpadek jediného mezistupně znamená kolaps celého systému. Evoluční výklady týkající se vývoje takových dokonale sehraných složek neposkytují v tomto případě vůbec žádné vysvětlení. Michael J. Behe, jeden z vedoucích protagonistů „inteligentního plánu“, uvádí ve své knize „Darwinova černá skříňka“ mnoho příkladů takové neredukovatelné komplexnosti, při které nelze předpokládat vznik složek, které teprve čekají na své uplatnění v nějakém budoucím komplexu a které nemohou samy existovat, dokud nemohou uplatnit svůj smysl.

Jako model uvádí Behe past na myši, která se v tom nejjednodušším případě skládá z pěti

částí, které musí být spolu seřizeny: musí zde být dřevěné prkénko, pružina, držák, úderný oblouk a úchytka návnady. Pokud kterýkoliv z těchto dílů není plně funkční (dokud by byl v přechodné vývojové formě), nemůže se past uplatnit a nikdo s ní žádnou myš nechytí.

Ovšem látková výměna v živé bytosti je mnohonásobně složitější komplex než tento nejjednodušší příklad, což znamená, že je zde ve hře velké množství neredukovatelných komplexních jednotek, jejichž vznik není evoluční teorie schopná vyložit.

Jen tento malý pohled musí postačit, abychom si udělali představu, že evoluční teorie nepředstavuje žádnou průkaznou nauku, nýbrž že existuje řada opodstatněných vážných námitek, které je možno proti ní vznést a o kterých je možno diskutovat.

Reakce na teorii inteligentního plánu

Jak se zachází ve společnosti a v médiích s těmito námitkami? Jak jsme již konstatovali v úvodu, postupují média při odmítání „Intelligent Design“ v krásné pravidelnosti a vzájemné shodě. Je zajímavé, že ve společnosti, která si tak zakládá na dialogu a pluralitě, žádná jiná alternativa než evoluce nepřichází ke slovu. Kritické Darwinovy teorie jsou všichni dohromady označováni za přívržence „kreationismu“, „náboženské pravice“ a „nepřátele vědy“, a to se má týkat biologů, chemiků, fyziků a geologů,

kteří se podílejí na vzniku teorie inteligentního plánu, ale s nimiž nikdo nechce diskutovat.

Jak to bude pokračovat? Je třeba očekávat, že kritika nesrovnalostí evoluční teorie bude silít a dojde sluchu i v Evropě. Přitom je třeba zdůraznit: U teorie „Intelligent Design“ se nejedná o teologické odůvodnění a ospravedlnění křesťanské víry ve stvoření. Také nejde o to, vytvořit iracionální palbu na všechny evoluční pozice. Jde jen o to, rozšířit náš zorný úhel, takže při hledání odpovědi na původ všeho živého prolomíme strnulé myšlenkové struktury a připouštíme alternativní myšlenkové postupy. A to je možné jen tehdy, když uznáváme, že existují také jiné, lepší ze všech možných teorií.

Možnosti informace

Pokud zastánci evoluční teorie mluví o teoreticích „inteligentního plánu“ jako o „mysticích“ a „šarlatánech“ a upírají jim jakoukoliv vědeckost, pak to není proto, že evoluční teorie je skutečně vědeckou záležitostí, ale proto, že cítí potřebu bojovat proti nim jako proti nenáviděné ideologii. Dokud budeme stále dokola mluvit o „nezpochybnitelných důkazech“ evoluční teorie a představovat ji jako jedinou skutečnost, pak opouštíme pole vědy. Věda musí být schopná snášet kritiku. Postoj evolucionistů výstižně formuloval sám evolucionista sir A. Kheist:

„Evoluce je nedokázaná a nedokazatelná. Ale my v ni věříme, protože je to jediná alternativa proti Božím stvořitel-skému aktu, a takový akt je pro nás nemyslitelný.“

Pro zájemce uvádíme internetovou adresu, na které najdou informace o zajímavých filmech Fritze Poppenberga k tomuto tématu: www.dreilindenfilm.de.

Der Fels 4/2006

HLAS NEJVYŠŠÍHO PASTÝŘE - dokončení ze str. 2

mají právo, aby byly vychovávány v autentických mravních hodnotách, zakořeněných v důstojnosti lidské osoby. To nás přivádí k zamyšlení nad ústřední rolí rodiny a nad nutností podporovat evangelium života. Co to znamená - mluvit o ochraně dětí, když je možno dívat se na pornografii a násilí v tolika domácnostech pomocí masmédií, která jsou tak široce k dispozici? Musíme znovu naléhavě zdůrazňovat hodnoty, na kterých stojí společnost, abychom tak poskytli mladým i dospělým solidní mravní formaci. Rozvíjet tento úkol je povinností všech, nejen rodičů a náboženských vůdců, učitelů a katechetů, ale také sdělovacích prostředků a zábavného průmyslu. Ano, každý člen společnosti může přispět k této mravní obnově a čerpat z ní užitek. Vzít si na starost péči o mládež a o budoucnost naší civilizace znamená uznat svou odpovědnost a prosazovat a v životě uplatňovat autentické mravní hodnoty, které jediné činí lidskou osobu schopnou skutečně prospívat. Je vaším úkolem jakožto pastýřů, kteří mají za vzor Krista, Dobrého Pastýře, důrazným a jasným způsobem hlásat toto poselství a pranýřovat proto hřích zneužívání sexuálního chování v nejširším kontextu. Navíc v uznání tohoto problému a jeho řešení, pokud k němu dojde v církevním kontextu, můžete druhým poskytnout orientaci, neboť tato rána se nevyskytuje jen ve vašich diecézích, ale ve všech sektorech společnosti. To vyžaduje rozhodnou a kolektivní odpověď.“

Nezbytnost modlitby

„Doba strávená v modlitbě není nikdy ztraceným časem, ať už jsou povinnosti, které naléhají ze všech stran, jakkoliv důležité. Adorace Krista našeho Pána v Nejsvětější Svátosti prodlužuje

a umocňuje ono spojení s ním, které se vytváří slavením Eucharistie (srov. Sac. Car. 66). Rozjímání o růžencových tajemstvích uvolňuje všechnu jejich spásnou silu tím, že nás formuje, spojuje a zasvěcuje Ježíši Kristu (srov. RVM 11,15). Věrnost liturgii hodin tak, aby celý den byl posvěcován, nám připomíná ustavičně nutnost soustřeďovat se stále na uskutečňování Božího díla, a to i přes všechnu naléhavost a rozptylování, které se mohou vyskytovat při plnění povinností. Tím způsobem nám modlitba pomáhá mluvit a jednat jménem Krista, vyučovat, vést a posvěcovat věřící v Ježíšově jménu a předávat jeho smíření, jeho uzdravování a jeho lásku všem svým milovaným bratřím a sestrám. Toto radikální ztotožnění s Kristem - Dobrým Pastýřem je centrem naší pastýřské služby, a jestliže se sami prostřednictvím modlitby otevřeme síle Ducha Svätého, On nám pak udělí dary, které potřebujeme k plnění svých nelehkých úkolů, takže se nikdy nebudeme muset starat, jak a co máme mluvit“ (Mt 10,19).

Potřeba živého autentického svědectví (Z homilie ve Washingtonu)

„Svět tolik potřebuje svědectví! Kdo může popřít, že současná chvíle představuje obrat nejen pro církve v Americe, ale také pro společnost jako takovou? Je to doba plná velkých příslibů, protože vidíme, že lidská rodina se různým způsobem stále více sblížuje a stává stále více navzájem závislá. Bohužel současně vidíme zjevné a velmi znepokojující příznaky zhroucení samotných základů společnosti: znamení odcizení, rozervanosti a rozporů u mnoha našich současníků;

narůstající násilí, pokles smyslu pro mravnost, bezcitnost v mezilidských vztazích a rostoucí opomíjení Krista a Boha. Církve vidí znamení nesmírných příslibů v tolika solidních farnostech, v živých hnutích a v nadšení pro víru, které se projevuje u tolika mladých lidí, v počtu těch, kteří každoročně přijímají katolickou víru, a v rostoucím zájmu o mod-

litbu a katechezi. Současně však konstatuje, často bolestným způsobem, přítomnost vnitřních rozdělení a polarizací a dochází ke skličujícímu poznání, že mnoho pokřtěných, místo aby vystupovali ve světě jako duchovní kvas, jsou ochotni osvojovat si jednání, které je v rozporu s pravdou evangelia.“

Vzývat naléhavě Ducha Svätého

„Pane, sešli nám svého Ducha a obnov tvář země!“ (srov. Ž 104m,30). Slova dnešního responsoriálního žalmu jsou modlitbou, která stoupá ze srdce Církve v každém čase a na každém místě. Připomínají nám, že Duch Svätý byl vylit jako prvotina nového stvoření, „nového nebe a nové země“ (srov. 2 Petr 3,13; Zj 21,1), ve kterém zavládne Boží pokoj a lidská rodina bude smířena ve spravedlnosti a pokoji. Slyšeli jsme svätého Pavla, jak nám říká, že všechno tvorstvo „sténá“ až dodnes a očekává pravou svobodu, která je Božím darem pro jeho děti (srov. Řím 8,21-22), svobodu, která nás uschopňuje žít v souladu s jeho vůlí. Modleme se dnes naléhavě, aby církve v Americe se obnovila v tomto Duchu a ten aby ji podpořil

v jejím poslání hlásat evangelium světu, který prahne po pravé svobodě (srov. Jan 8,32), po autentickém štěstí a po naplnění svých nejhlubších tužeb.“

Za renesancí svátosti smíření

„V úryvku dnešního evangelia zmrtvýchvstalý Pán předává apoštolům dar Ducha Svätého a uděluje jim autoritu odpouštět hříchy. Skrze nepřekonatelnou moc Kristovy milosti svěšené křehkým lidským systémem se Církve ustavičně obrozují a každému z nás se dostává naděje nového začátku. Důvěřujeme moci Ducha, že bude inspirovat obrácení, že uzdraví každou

ránu, překoná všechna rozdělení a probudí nový život a novou svobodu. Jak velice potřebujeme tyto dary! A jak jsou na dosah ruky, zvláště ve svátosti pokání! Je zapotřebí, aby byla znovu objevena síla této svátosti, ve které se naše upřímné vyznání hříchů setkává s milosrdným slovem odpuštění a pokoje od Boha, a aby si ji osvojil každý katolík. Ve velké části Ameriky a světa závisí obnova od praktikování kajcnosti a od růstu ve svátosti: jedno i druhé inspiruje a uskutečňuje tato svátost.

Zvu vás, vaše rodiny a všechny farnosti a řeholní společnosti, abyste důvěřovali v moc milosti, která může vytvořit slibnou budoucnost pro Boží lid v této zemi. Ve jménu Ježíše Krista vás žádám, abyste potlačili každé rozdělení a ve věrnosti jeho slovu a ve vytrvalém obrácení k jeho vůli pracovali s radostí na přípravě cesty pro Něho. Především vás vyzývám, abyste nadále byli v americké společnosti kvasem naděje evangelia a usilovali přinášet světlo evangelia při úkolu vytvářet pro budoucí generace svět stále spravedlivější a svobodnější.“

*Překlad z vybraných textů
v L'Osservatore Romano*

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

Bohužel je mnoho lidí, pro které jediný smysl naší existence nemá žádnou zvláštní přitažlivost. Nebe rozhodně nepatří k nejoblíbenějším pojmům. Je často zlehčováno či dokonce zesměšňováno, aby se jevilo jako místo, které ani nestojí za to, abychom o ně usilovali. Spojuje se často s představou jakési zastaralosti, strnulosti a nudy. Peklo, které je ve skutečnosti místem nejzoufalejšího neštěstí, má v jejich představách pověst místa značně zábavnějšího a zajímavějšího než nebe. Tak si mnozí lidé onu věčnou a nevyhnutelnou alternativu ve skutečnosti obracíji naruby. Hodnotu toho, oč by měli všemožně usilovat, znevažují, a nebezpečí a neštěstí, kterého by se měli za každou cenu vyvarovat, bagatelizují. Typickým krédem takového životního postoje je neduživý popěvek dvojice V&W „Nebe na zemi“, který tak velice imponoval prorokům bývalého režimu, že se stal takřka jejich hymnou.

Nebe zůstává nepřitažlivým cílem především pro ty, pro které se stala už zde na zemi nedosažitelným cílem každá skutečná radost. Snad ještě nikdy nevyvíjel člověk tak velké úsilí, aby si radost a veselou zábavu opatřoval v co nejhojnější míře. Vytvořil si na to dokonce celá průmyslová odvětví, ale tato odvětví mohou tak prosperovat jen díky tomu, že radosti, které produkují, jsou tak nevyživné a nevydatné, že ani při sebevětší kumulaci nejsou schopny navodit ani zdání skutečného trvalého uspokojení. Z takovýchto radostí se nebe opravdu poskládat nedá. Je to, jako by se někdo chtěl nasytit přemírou pokrmu, který sice na jazyku zachutná domnělou příjemností, ale nemá pražádnou výživnou hodnotu. Může tak nanejvýš dokonale pokazit žaludek.

Svou „neschopnost“ pro skutečnou nebeskou radost osvědčují lidé již tím, že nejsou schopni nalézat opravdovou a hlubou

kou radost ani v tom, co jim sám Stvořitel dal k dispozici již zde na zemi jako předchůf pravé radosti, a to je láska člověka k člověku. Jak by jim mohlo na celou věčnost vydržet to, čeho jsou zde pro svou povrchnost tak brzy přesyceni. Nevěrnosti, rozvraty manželství, krize rodiny a horečné hledání nejrůznějších zvráceností a náhražek, a to i za cenu lidského života, jsou výmluvnou demonstrací naprosté diskvalifikace pro nebe, jinými slovy, tito lidé těžko mohou vstoupit do nebe už jen proto, že by pro své hluboce zakořeněné sobectví vůbec nebyli schopni přijmout, pochopit a prožívat skutečnou podstatu nebeské radosti. Setrvávat v tomto opravdu zoufalém stavu, v této tragické pokřivenosti, znamená chystat se pro věčné neštěstí.

Na čem vlastně stojí blažená a dokonalá radost nebe? Nebe nenabízí radost z požitků ani potěšení z věcí, nestačí k němu ani nepřítomnost bolesti či zármutku. Všechna radost nebe se zakládá na lásce. Je to stav nejhlubšího prožívání nejčistší lásky. Jak nám říká svatý Pavel, skončí víra i naděje a zůstane jen láska, protože zůstane jen Bůh. Bůh je LÁSKA. Jak budeme touto Láskou uchvázeni, až před ní staneme tváří v tvář, to ještě žádné lidské oko nevidělo, žádné lidské ucho neslyšelo, a proto to také ani na žádnou lidskou mysl nemohlo vstoupit. Musíme se zatím spokojit s jistotou, že ona radostná blaženost nekonečně přesahuje všechno to, co bychom mohli vidět, slyšet nebo na co bychom mohli pomyslet. A druhá naše jistota je tato: Jestliže zdokonalujeme zde na zemi svou lásku tím, že plníme obě největší přikázání, tedy „prakticky ji provozujeme“ (a nijak jinak se zdokonalovat nedá), nejde ani tak o to, abychom si „nashromáždili“ co nejvíce zásluh, ale abychom se co nejlépe kvalifikovali a rozvinuli svou schopnost prožívat

nebeskou blaženost lásky: čím více se připodobníme k Lásce, tím schopnější se stáváme názírat její věčný a jediný Pramen všeho dobra a krásy a spoluprožívat Jeho blaženost.

V nebi ovšem budeme prožívat, chválit a oslavovat Boží Lásku také za její dílo, a toto dílo není nikde jinde než v nás. To má své závažné důsledky. Málo se mluví o kolektivním aspektu nebeské radosti. Kdybychom měli prožívat nebeskou radost jen jako jednotlivci, byli bychom velice ochuzeni. Věčný Soudce nás přece zve k Otcí nikoliv jednotlivě, ale jako celek, jako své vyvolené společenství: „Pojďte, požehnaní!“ Jestliže jsme již zde na zemi neměli žít pro sebe, nýbrž jako údy Kristova těla, bude naše radost a blaženost součástí blaženosti celého tohoto těla. Zde na zemi Pán od nás žádal, abychom ve všech svých bližních viděli Jeho. To nebyla jen nějaká pomůcka, která nám měla usnadnit naši dobročinnost, to byla skutečnost, kterou jsme zatím mohli přijímat jen skrze víru. Ale v nebi, kde už není víra, se zcela změní všechno, co jsme poznávali jen nejasně, na všechnu tuto skutečnost budeme patřit tak, jak je, – budeme tedy vidět Pána tváří v tvář i ve všech svých bližních. Budeme uchvázeni jedinečnou a neopakovatelnou krásou všech těchto duší a poznávat přitom a žasnout i nad tím, z jaké nicoty i ošklivosti se díky působení Lásky a spoluprací s ní tak mnohé z nich pracovaly k této nejvyšší a nejdokonalejší kráse i jaký byl náš podíl na tomto Jeho díle. Krása těchto duší je v každé duši jedinečná a neopakovatelná podoba našeho Pána.

Ale to není všechno. Teprve v nebi se dokonale naplní Ježíšova modlitba, aby všichni „byli jedno“. Až se v nebi sejdem všichni se všemi, budeme si všichni navzájem nikoliv jako cizí a neznámí, ale sejdem se rázem jako odvěci rodilí sourozenci, vždyť jsme všichni děti jediného Otce. Je třeba si uvědomit, že

to není Boží dětství, které napodobuje dětství zde na zemi, nýbrž Boží dětství je právě onen původní, nefalšovaný a nejdokonalejší originál vztahu opravdové lásky; a pozemské dětství, jak je známe, ho jen napodobuje. Jako Boží děti se tedy všichni v nebi musíme také dokonale důvěrně znát a milovat jako skuteční sourozenci. A protože je podstatnou vlastností lásky radovat se z radosti druhého, umí si někdo vůbec představit tu závat blaženosti ze vzájemné oscilace radosti nad radostí všech ostatních? I když si to zatím neumíme představit, každý z nás si bude vědom a bude prožívat úžasnou skutečnost: všechny ty nekonečné zástupy andělů a svatých milují mne osobně nejrůznější a nejdůvěrnější a nejpřímější láskou a také já je všechny bezmezně miluji. A nebude to nějaká láska platonická nebo na dálku. Všichni mi budou stejně blízko, všechny budu současně blaženě a radostně objímat a toto na nekonečno umocněné objetí bude nekonečně přesahovat i ty nezamilovanější pozemské „extáze ve dvou“, protože vše pronikající a vše spojující blažeností a radostí bude vlastně LÁSKA, která nás všechny proto stvořila, vykoupila a přivedla k sobě, abychom se blaženě a šťastně setkali v její náruči.

K tomu ještě přistupuje skutečnost, kterou si také neumíme představit: nejpodstatnější složkou nebeské blaženosti je její věčnost. Původně jsem měl „na jazyku“ výraz „věčné trvání“, ale hned jsem od něho upustil, protože „věčné trvání“ je něco jako hranatý kruh. Věčnost totiž nemůže trvat, z žádné časnosti se nedá poskládat ani nakupit. Věčnost pouze „je“. Náš věčný cílový stav, k němuž spějeme, se dá vyjádřit také takto: Náš Otec a naše Matka nás všechny přitisknou na své srdce jako své milované děti a už nikdy tomu nebude jinak! Vyplatí se být maličký! Neměli bychom na to myslet od rána až do večera? -/š-

Neděle 4. 5. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium (P) 8.15 Bolek a Lolek (45. díl) 8.25 Lidé na cestě (P) 8.40 Keby som 9.00 Ecce homo: Milan Dzuriak 9.05 Pro zdraví 9.15 Pro vita mundi (79) - Anton Srholec 9.55 Sydney 2008 10.15 Pouť Rádia Proglas a TV NOE (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Léta letí k andělům (11) - Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 12.45 Primiční homilie P. Františka Hanáčka 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Potřebuje Česko své hrdiny? (6. díl) 16.35 Primiční homilie P. Františka Hanáčka 17.00 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 17.40 Ve jménu Ježíše (23. díl): Železná koruna (P) 18.05 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve 18.35 Po stopách Ježíše Krista (09) 19.05 Přírodní zázraky Evropy (12/12) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (479) (P) 20.35 Umělecká přehlídka Církevních škol 2008 (P) 21.35 Trdlinky poosmé 21.50 Sydney 2008 22.00 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 23.00 První čtení 23.25 Otazníky na téma: Exorcismus 0.55 Evangelium 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 5. 5. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách Ježíše Krista (9) 8.35 Na koberečku (43) 8.50 Primiční homilie P. Františka Hanáčka 9.10 Octava dies (479) 9.45 Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata, Heleakala, Mesa Verde 10.10 Brazílie - Volání Boha 10.35 Dětská Bible (P) 10.50 Přírodní zázraky Evropy (12/12) 11.40 Bolek a Lolek (45. díl): Kluzák 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (50) - Štěpán Josef Lankočí 12.40 Zpravodajské Noeviny 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Jsme živé kameny 16.35 Dětská Bible 16.50 Zapomenutá generace 17.15 Exit 316 (29. díl): Rozvod 17.35 Dětská televize (4/2008) 18.05 Po stopách Ježíše Krista (9) 18.35 Bolek a Lolek (46. díl): Krotitelé zvířat 18.50 Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata, Heleakala, Mesa Verde 19.20 Čteme z křesťanských periodik 19.30 Litanie Loretánské (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Čechy (P) 20.35 Na koberečku (44) (P) 20.50 Zpravodajské Noeviny 21.00 Ecce homo: Milan Dzuriak 21.05 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. - Chudí Páně 22.10 Exit 316 (29. díl): Rozvod 22.30 Octava dies (479) 23.00 Přehledka církevních škol v Odrách 0.30 Útek nie je turistika 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 6. 5. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Krásy Čech a Moravy - Čechy 8.35 Jsme živé kameny 9.00 Pro vita mundi (79) - Anton Srholec 9.40 Cesty za poznáním: Mingun, Nefta, Vatnajokull 10.10 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 10.50 Přírodní zázraky Evropy (12/12) 11.40 Bolek a Lolek (46. díl): Krotitelé zvířat 11.55 Z pokladů duše

12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Zapomenutá generace 16.25 Pro vita mundi (50) - Štěpán Josef Lankočí 17.10 Zpravodajské Noeviny 17.15 Jsme živé kameny 17.40 Cesty za poznáním: Mingun, Nefta, Vatnajokull 18.10 Dětská televize (4/2008) 18.35 Bolek a Lolek (47. díl): Hledači pokladů (P) 18.45 Lidé na cestě 19.05 Národní parky Afriky (1/2) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín (22) (P) 21.05 Tygři oceánů 4/15 (P) 21.50 Život bez předpokladů 22.20 Octava dies (479) 22.50 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 23.35 Lidé na cestě 23.50 Zapomenutá generace 0.10 Pro vita mundi (50) - Štěpán Josef Lankočí 0.45 Zpravodajské Noeviny 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 7. 5. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Ecce homo: Milan Dzuriak 8.10 Tygři oceánů 4/15 8.55 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 9.35 Dětská Bible 9.50 Zpravodajské Noeviny 10.00 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve 10.30 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro zdraví 12.15 Čteme z křesťanských periodik 12.25 Na koberečku (44) 12.40 Keby som 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Zpravodajské Noeviny 16.15 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. - Chudí Páně 17.20 Národní parky Afriky (1/2) 18.15 Exit 316 (34. díl): Kluci a holky (P) 18.35 O Mlsálkovi (1/18) 18.45 Pro vita mundi (79) - Anton Srholec 19.25 Litanie Loretánské 19.55 Z pokladů duše 20.00 Pouť do Svaté země (P) 20.20 Pro zdraví (P) 20.30 Nikolčiny tóny duše 20.40 Jsme živé kameny 21.10 Čteme z křesťanských periodik 21.20 Krásy Čech a Moravy - Čechy 21.50 Po stopách Ježíše Krista (9) 22.25 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 0.35 Léta letí k andělům (11) - Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 8. 5. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Octava dies (479) 8.35 Dětská televize (4/2008) 9.00 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. - Chudí Páně 10.00 Nikolčiny tóny duše 10.10 Po stopách Ježíše Krista (9) 10.35 Pro zdraví 10.45 Krásy Čech a Moravy - Čechy 11.20 Exit 316 (34. díl): Kluci a holky 11.40 Bolek a Lolek (47. díl): Hledači pokladů 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Národní parky Afriky (1/2) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Krásy Čech a Moravy - Čechy 16.35 Lidé na cestě 16.50 Na koberečku (44) 17.05 Po stopách Ježíše Krista (9) 17.35 A vy nepláčete s námi... 18.20 Dětská Bible 18.35 Bolek a Lolek (48. díl): Hon na gorilu 18.45 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková - Fabri-

ci, PhD. (P) 18.50 Nikolčiny tóny duše 19.00 Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata, Heleakala, Mesa Verde 19.30 Exit 316 (34. díl): Kluci a holky 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (80) - Mgr. Jan Špilár (P) 20.50 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková - Fabrici, PhD. 21.00 Na koberečku (44) 21.15 Pro zdraví 21.25 Primiční homilie P. Františka Hanáčka 21.45 Jsme živé kameny 22.15 Po stopách Ježíše Krista (9) 22.45 Tygři oceánů 4/15 23.30 Otazníky na téma: Exorcismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 9. 5. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 A vy nepláčete s námi... 8.55 Pouť do Svaté země 9.15 Exit 316 (34. díl): Kluci a holky 9.35 Misijní magazín (22) 10.40 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve 11.10 Octava dies (479) 11.40 Bolek a Lolek (48. díl): Hon na gorilu 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (23. díl): Železná koruna 12.30 Jsme živé kameny 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.30 Pouť do Svaté země 17.50 Zpravodajské Noeviny 18.00 Na koberečku (44) 18.15 Exit 316 (34. díl): Kluci a holky 18.35 Bolek a Lolek (49. díl): Unesený expres (P) 18.50 Pro vita mundi (80) - Mgr. Jan Špilár 19.30 Litanie loretánské 20.00 Z pokladů duše 20.05 Noemova pošta SPECIÁL (L) 21.45 Krásy Čech a Moravy - Čechy 22.15 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková - Fabrici, PhD. 22.20 Nikolčiny tóny duše 22.30 Zpravodajské Noeviny 22.40 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. - Chudí Páně 23.40 Misijní magazín (22) 0.40 Octava dies (479) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 10. 5. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková - Fabrici, PhD. 8.10 Exit 316 (34. díl): Kluci a holky 8.30 Ve jménu Ježíše (23. díl): Železná koruna 9.00 Jaký byl a jaký bude... 11.25 Čteme z křesťanských periodik (P) 11.30 365 dní s holubicí 11.45 O Mlsálkovi (2/18) 11.55 Z pokladů duše (P) 12.05 Dětská Bible 12.20 Je život ženy blažený? 12.50 Zpravodajské Noeviny 13.00 Léta letí k andělům (12) - P. Miroslav Herold, SJ 13.20 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková - Fabrici, PhD. 13.30 Jsme živé kameny 14.00 Cesty za poznáním: Jabrin, Egyptian museum, Les Baux de Provence 14.30 365 dní s holubicí 14.55 Národní parky Afriky (1/2) 15.50 Pro zdraví 16.00 Zlatý chlieb (P) 17.15 Zpravodajské Noeviny 17.30 První čtení (P) 18.00 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě k 2. výročí vysílání TV NOE (L) 19.30 NOE to je odpočinit (P) 20.00 Z pokladů duše (P) 20.05 GALAVEČER DÍKŮ (L) 21.30 Kulatý stůl na přání 23.00 Primiční homilie P. Josefa Červenky (P) 23.20 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

FATYM Vranov nad Dyjí a poutní bratrstvo srdečně zvou na **IV. pěší pouť z Prahy do Jeníkova: středa 28. 5. – neděle 1. 6. 2008.**

Středa 28. 5.: úvodní mariánská pobožnost v 19.00 u chrámu sv. Víta v Praze, putování na faru ve Střešovicích, kde bude nocleh • **čtvrtek 29. 5.:** v 7.30 zahájení u hrobu sv. Norberta na Strahově, nocleh v obci Nelahozeves (cca 30 km) • **pátek 30. 5.:** odchod v 7.00, nocleh v obci Libochovice (cca 30 km) • **sobota 31. 5.:** odchod v 7.00, nocleh v obci Kostomlaty (cca 30 km) • **neděle 1. 6.:** odchod v 7.30, asi ve 12.00 poutní mše svatá v Jeníkově, oběd a zakončení.

S sebou: Růženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 4 dny (po cestě je možno dokoupit). Dopravu zpět si zajišťuje každý sám (vlakové nádraží cca 2 km, autobusové nádraží Teplice cca 4 km od Jeníkova). V případě většího počtu poutníků bude zajištěn společný návrat do Prahy autobusy. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. **Zápisné 100 Kč.**

Ubytování je vždy pod střechou na vlastní karimatce ve svém spacáku. Duchovní program během pouti je zajištěn. Je možno se kdekoli k pouti připojit.

Přihlásit se můžete na farním úřadě Vranov nad Dyjí osobně nebo na tel. 515 296 384 nebo e-mailem na marek@fatym.com.

Na památku 15. výročí návratu sochy Panny Marie z exilu do Prahy zveme na pouť Prahou dne 3. května 2008. Pouť začíná mší svatou v 10. hod. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie Královské kanonie premonstrátů v Praze-Strahově. Po mši sv. asi v 11.30 hod. odchod od baziliky k soše Panny Marie z exilu, loretánské lítanie a dále pouť Prahou na Staroměstské náměstí k místu strženého Mariánského sloupu a k Týnskému chrámu. Cestou zastávky v pražských kostelech s modlitbou růžence. Srdečně všechny zveme, kroje, korouhve a nosítka se sochami svatých vítány. Prosíme muže, kteří by byli ochotni nést nosítka, aby se přihlásili na e-mail: josef.peregrin@seznam.cz. Nosítka může nést muž po vykonané svátosti smíření.

Orel župa Svatováclavská zve na **pouť k Panně Marii Svatohorské na Svatou Horu u Příbrami v sobotu 24. května 2008.**

Program pouti: 9.30 hod. – začátek pouti před římskokatolickým farním chrámem sv. Jakuba v Příbrami, náměstí T. G. Masaryka (centrum); cestou na Svatou Horu modlitba sv. růžence • 11.00 hod. – mše sv. v bazilice P. Marie na Svaté Hoře; uctění Panny Marie Svatohorské • 12.00 hod. – občerstvení na Svaté Hoře • 13.00 hod. – pobožnost křížové cesty v ambitech Svaté Hory • 13.30 hod. – konec pouti; oběd v Příbrami, cesta do orlovný v Dobříši (společenský, sportovní program; možnost noclehu).

Orel na Svaté Hoře nechá obětovat mši sv. za blaho Církve a vlasti, za duchovní i fyzickou záchranu českého národa, za ochranu Svaté Hory a českých mariánských poutních míst a za požehnání pro orelské hnutí. Orel pořádal před r. 1948 pravidelné slavné pouti na Svatou Horu. Naším cílem je obnovit tuto poutní tradici, která byla viditelnou známkou orelského duchovního života. Budeme k Matce Boží Svatohorské putovat ve zbožnosti a pokoře. Náboženská pouť je čas pro ztišení hlasu, vystoupení z rušnosti tohoto světa, zjasnění mysli a otevření srdce pro tajemství víry, okamžikem soustředění na duchovní úkony. Modleme se za zdar pouti. Zďař Bůh!

Poutníci budou mít oděv vhodný pro náboženskou pouť. Krátké kalhoty nepřipustné!

Přihlášky a dotazy pořadatelům:

PhDr. Stanislav Vejvar, starosta Orla župy Svatováclavské, tel.: 312 247 910, standa.vejvar@volny.cz, <http://orel-zsv.ic.cz>.

Vedoucí mariánských společenství se obrací s prosbou na věřící, aby se každý den v měsíci květnu, v měsíci Panny Marie **modlili jeden obětí růženec otce Pia na úmysl uzdravení českobudějovického biskupa Mons. Jiřího Paďoura.**

Liturgická čtení

Neděle 4. 5. – 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 1,12–14
Ž 27(26),1.4.7–8a
Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: 1 Petr 4,13–16
Ev.: Jan 17,1–11a
Slovo na den: *Všechno moje je tvoje.*

Pondělí 5. 5. – ferie

1. čt.: Sk 19,1–8
Ž 68(67),2–3.4–5ac.6–7ab
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 16,29–33
Slovo na den: *Otec je se mnou.*

Úterý 6. 5. – památka sv. Jana Sarkandra (v Čechách: nez. pam. sv. Jana Sarkandra)

1. čt.: Sk 20,17–27
Ž 68(67),10–11.20–21
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 17,1–11a
Slovo na den: *V nich jsem oslaven.*

Středa 7. 5. – ferie

1. čt.: Sk 20,28–38
Ž 68(67),29–30.33–35a.35b–36c
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 17,11b–19
Slovo na den: *Nejsem ze světa.*

Čtvrtek 8. 5. – nez. pam. P. Marie, Prostřednice všech milostí

1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 17,20–26
Slovo na den: *Aby v nich byla láska.*

Pátek 9. 5. – ferie

1. čt.: Sk 25,13b–21
Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab
Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 21,15–19
Slovo na den: *Jiný tě přepáše.*

Sobota 10. 5. – ferie

1. čt.: Sk 28,16–20.30–31
Ž 11(10),4.5+7
Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 21,20–25
Slovo na den: *Co je ti po tom?*

večer: vigilie slavnosti Sslání Ducha Svatého

1. čt.: Gn 11,1–9 nebo Ex 19,3–8a.16–20b nebo Ez 37,1–14 nebo Jl 3,1–5
Ž 104(103),1–2a.24+35c.27–28.29bc–30
Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: Řim 8,22–27
Ev.: Jan 7,37–39
Slovo na den: *Proudy živé vody z nitra.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. – 10. KVĚTNA

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 5.		PO 5. 5.		ÚT 6. 5.		ST 7. 5.		ČT 8. 5.		PÁ 9. 5.		SO 10. 5.	
Antifona	642	722	642	722	1708	1924	642	722	642	722	642	722	642	722
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	642	722	642	722	1708	1516	642	722	642	722	642	722	642	722
Antifony	654	735	1046	1165	1062	1517	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1249
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	654	736	658	740	1710	1517	664	747	1362	1520	670	754	673	757
Antifona k Zach. kantiku	654	736	658	740	1361	1518	664	747	1362	1521	670	754	674	758
Prosby	655	736	658	740	1711	1929	664	747	1655	1872	671	754	674	758
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	1361	1518	665	748	1362	1521	671	755	674	758
Modlitba během dne:														
Hymnus	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723
Antifony	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	759
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	758
Nešpory:														
Hymnus	641	721	641	721	641	721	1714	1518	641	721	1362	1521	641	721
Antifony	652	734	656	738	1056	1177	1072	1519	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1932	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	652	734	656	738	660	742	1717	1935	666	749	1363	1522	672	756
Ant. ke kant. P. M.	653	734	657	739	660	742	1361	1520	666	749	1363	1881	673	756
Prosby	653	735	657	739	660	742	1718	1936	666	749	1664	1522	673	757
Záv. modlitba	655	737	655	737	659	741	1361	1518	665	748	1362	1521	671	755
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATODUŠNÍ NOVĚNA

P. Vojtěch Kodet O.Carm.

Nověna může sloužit jako inspirace k osobní i společné modlitbě, zvláště před slavností Seslání Ducha Svatého, dále před bířmováním, v rámci duchovní obnovy či před důležitými životními rozhodnutími. Každý den nověny má tři stěžejní části: četba Božího slova, rozjímání a modlitba. V dodatku jsou připojeny modlitby k Duchu Svatému a k Panně Marii. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství • V KN vydání druhé
Brož., A6, 48 stran, 39 Kč*

SMUTEČNÍ SVÍCE PRO PAŘÍŽ

Bruce Marshall • Z angličtiny přeložil Jiří Pospíchal

Román zachycuje maloměstské prostředí Paříže těsně před její kapitulací v roce 1940. Autorův průzračný a jasný styl, proktnutý precizní a jemnou ironií, vtahuje čtenáře do mnohých dramát lidských životů. Najdeme zde například účetního Bigoua, skrývajícího svou dobrosrdečnost ze strachu, aby nebyl považován za slabocha; jeho vzdorovitou a energickou dceru Odettu; stále nabroušeného Chanuho; zatrpklého zmrzačeného váleč-

ho veterána Bacqueroëta; optimistu Latérada a nadšeného revolucionáře Verneuile. Všechny tyto postavy jsou dezorientované, citově vypjaté, bezmocně přihlížející pohrbu svého národa. Kniha konfrontuje moderního člověka především s jeho pasivitou. Ukazuje, že vítězství a porážky, rozkvět a úpadek společnosti nejsou jen důsledkem diktátu vedoucích představitelů státu, ale také ovocem skutků řadových občanů. Neboť „velikost národa je souhrnem neviditelné dobroty jednotlivců“.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., A5, 240 stran, 249 Kč

CESTA Z VĚZEŇSKÉ TMY DO SVĚTLA FRANCOUZSKÝCH LURD

Václav Walzner

Autor knihy přibližuje své zážitky a zkušenosti z pěší pouti do Lurd, kterou absolvoval sám, bez finančních prostředků, s velkou důvěrou v Boha. Tato pouť byla poděkováním za shovívavý trest vrchního soudu, který nečekaně obdržel. Jak autor říká v epilogu – tato pouť jej zřejmě ovlivnila až do konce života, který se snad už bude ubírat jiným, lepším směrem.

A.M.I.M.S. • Brož., A5, 76 stran, 40 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.